

ບົດສະຫຼຸບຫຍໍ້

ເຫດການຕ່າງໆໃນ 6 ເດືອນ ທີ່ຜ່ານມາໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມບອບບາງ ຂອງລະບົບ ການເງິນ ຂອງໂລກ ແລະ ໄດ້ຕັ້ງຄຳຖາມອັນເປັນພື້ນຖານກ່ຽວກັບປະສິດທິພາບ ຂອງມາດຕະ ການໂຕ້ຕອບ ຈາກບັນດາສະຖາບັນ ພາກເອກະຊົນ ແລະ ພາກລັດ. ໃນຂະນະທີ່ສະພາບການ ຍັງຄົງປັບປ່ວນຢູ່, ບົດລາຍງານດ້ານສະຖຽນລະພາບທາງການເງິນຂອງໂລກ (GFSR) ໄດ້ ປະເມີນຄວາມອ່ອນໄຫວຕ່າງໆ ທີ່ລະບົບກຳລັງປະເຊີນຢູ່ ແລະ ໄດ້ສະເໜີຂໍ້ສະຫຼຸບເບື້ອງຕົ້ນ ແລະ ບົດຮຽນດ້ານນະໂຍບາຍຕ່າງໆ. ບາງຫົວຂໍ້ສຳຄັນທີ່ພົ້ນເດັ່ນຂຶ້ນຈາກການວິໄຈ ໃນຄັ້ງນີ້ ລວມມີ:

- ມີຄວາມຫຼົ້ມເຫຼວຮ່ວມກັນໃນການປະເມີນລະດັບ ຂອງມີການດັນ ທີ່ດຳເນີນການ ໂດຍຫຼາກຫຼາຍ ຂອງສະຖາບັນ - ທະນາຄານ, ບໍລິສັດປະກັນໄພສະເພາະດ້ານ, ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ສະໜັບສະໜູນໂດຍພາກລັດ, ກອງທຶນປະກັນຄວາມສ່ຽງ- ແລະ ໃນການປະເມີນຄວາມສ່ຽງທີ່ພົວພັນກັບການຫລຸດຜ່ອນຢ່າງຂາດລະບຽບ.
- ການຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງຂອງພາກເອກະຊົນ, ການເປີດເຜີຍຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ການຄຸ້ມ ຄອງຂະແໜງການເງິນ ແລະ ລະບຽບການ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ມີຄວາມຊັກຊ້າບໍ່ທັນ ກັບການປ່ຽນແປງໃໝ່ທີ່ວ່ອງໄວ ແລະ ການຫັນປ່ຽນຮູບແບບການດຳເນີນທຸລະກິດ ພາໃຫ້ມີການແບກຫາບຄວາມສ່ຽງຫລາຍເກີນໄປ, ການຄຳປະກັນທີ່ອ່ອນແອ, ການບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພັນທະເມື່ອຄົບອາຍຸການຊຳລະ ແລະ ລາຄາສັບຊັບສິນ ທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ.
- ການໂອນຄວາມສ່ຽງນອກໃບສະຫຼຸບຊັບສິມບັດຂອງທະນາຄານ ຖືກປະເມີນສູງເກີນ ໄປ. ເມື່ອຄວາມສ່ຽງເກີດເປັນຈິງ, ກໍ່ເປັນການສ້າງຄວາມກົດດັນ ທີ່ໜັກໜ່ວງຕໍ່ ໃບສະຫຼຸບຊັບ ສິມບັດຂອງທະນາຄານ.
- ເຖິງແມ່ນຈະມີການແຊກແຊງແບບບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ ຈາກບັນດາທະນາຄານກາງທີ່ສຳ ຄັນຕ່າງໆ, ແຕ່ຕະຫຼາດການເງິນກໍ່ຍັງປະສົບກັບຄວາມກົດດັນພໍສົມຄວນ, ໃນປັດຈຸບັນ ຍັງປະກອບກັບສະພາບແວດລ້ອມ ທາງດ້ານເສດຖະກິດມະຫາພາກ ທີ່ໜ້າເປັນຫວ່າງ ຫລາຍກວ່າເກົ່າ, ບັນດາສະຖາບັນ ທີ່ມີການປະກອບທຶນທີ່ອ່ອນແອ ແລະ ຢູ່ໃນສະພາ ວະຖືດຖອຍ ເປັນວົງກ້ວາງ.

ສັງລວມແລ້ວ, ຕັ້ງແຕ່ GFSR ອອກຄັ້ງ ເດືອນຕຸລາ 2007 ເປັນຕົ້ນມາ ລະບົບການເງິນ ໂລກ ແມ່ນຕົກຢູ່ໃນພາວະຄວາມກົດດັນ ທີ່ກຳລັງເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງບໍ່ເປັນໜ້າສົງໄສ, ແລະ ຄວາມສ່ຽງດ້ານສະເຖຍລະພາບທາງການເງິນກໍ່ຍັງສູງ. ການເຊື່ອມຄຸນນະພາບຂອງສິນເຊື້ອ, ການປະເມີນມູນຄ່າ ຂອງຜະລິດຕະພັນສິນເຊື້ອທີ່ເປັນໂຄງສ້າງ ປະສົບຄວາມຕົກຕ່ຳ ແລະ ການຂາດສະພາບຄ່ອງຕົວ ຂອງຕະຫຼາດຊຶ່ງຕິດພັນກັບ ສະພາວະຖືດຖອຍຂອງລະບົບ

ການເງິນໃນວົງກວ້າງ ກໍ່ຍິ່ງເປັນການເພີ່ມຄວາມວິຕົກກັງວົນ. ສິ່ງທ້າທາຍທີ່ ໜັກໜ່ວງ ຊຶ່ງບັນດາຜູ້ກຳນົດນະໂຍບາຍ ກຳລັງປະເຊີນຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ ກໍ່ຄື ການດຳເນີນການ ໃນທັນທີ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງຂອງການດັດປັບໃດໜຶ່ງ ທີ່ຍິ່ງໜ້າເປັນຫວ່າງກວ່າເກົ່າ, ລວມເຖິງການສ້າງແຜນຮອງຮັບກັບສິ່ງທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນ ແລະ ແຜນການຟື້ນຟູຄວາມເສຍຫາຍ, ໃນຂະນະດຽວກັນ ກໍ່ຕ້ອງໄດ້ແກ້ໄຂ ແກ່ນສານ ຂອງຄວາມສັບສົນໃນປັດຈຸບັນນີ້.

ພາກທີ 1-- ການປະເມີນຄວາມສ່ຽງຕໍ່ສະເຖຍລະພາບທາງການເງິນຂອງໂລກ

ພາກທີ 1 ຍັງຍືນເປັນເອກະສານ ວ່າວິກິດການ ກຳລັງແຜ່ຂະຫຍາຍອອກ ນອກຕະຫຼາດສິນເຊື້ອ ລ່ວງໜ້າຊັ້ນສອງ ຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ--ໂດຍສະໜອງໃຫ້ກັບ ຕະຫຼາດອະສັງຫາລິມະຊັບ ຊັ້ນດີ ສຳລັບທີ່ຢູ່ອາໄສ ແລະ ການຄ້າ, ສິນເຊື້ອຜູ້ບໍລິໂພກ ແລະ ຕະຫຼາດສິນເຊື້ອບໍລິສັດ ລະດັບ ຕ່ຳ-ເຖິງ-ສູງ - ນັ້ນໄດ້ຄືແນວໃດ. ສະຫະລັດອາເມລິກາ ຍັງຄົງເປັນສູນກາງແຜ່ເຊື້ອ ເພາະວ່າ ຕະຫຼາດສິນເຊື້ອຊັ້ນສອງຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ ແມ່ນທີ່ມາຂອງຄວາມອ່ອນແອ ດ້ານມາດຕະຖານສິນເຊື້ອ ແລະ ເປັນບ່ອນທຳອິດ ທີ່ປະສົບ ກັບບັນຫາ ທີ່ຕິດພັນກັບ ຜະລິດຕະພັນສິນເຊື້ອ ທີ່ເປັນໂຄງສ້າງ. ແຕ່ສະຖາບັນຕ່າງໆໃນ ປະເທດອື່ນ ກໍ່ຖືກກະທົບ ເຊັ່ນດຽວກັນ, ເຊິ່ງສະແດງເຖິງ ຄວາມບອບບາງເກີນໄປ ຂອງເງື່ອນໄຂດ້ານການເງິນຂອງໂລກ ຊຶ່ງເງື່ອນໄຂມີຫລາຍລະດັບຕ່າງກັນ, ຄວາມອ່ອນແອຂອງ ລະບົບຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງ, ແລະ ການຄວບຄຸມຢ່າງຮອບຄອບ. ບັນດາປະເທດອຸດສາຫະກຳ ທີ່ມີລະດັບລາຄາເຮືອນສູງ ເມື່ອທຽບໃສ່ບັດໄຈພື້ນຖານ ຫລື ໃບສະຫລຸບຊັບສົມບັດ ຂອງບໍລິສັດ ຫລື ຄົວເຮືອນ ທີ່ຢູ່ໃນສະພາບເຄັ່ງຕຶງ ແມ່ນຕົກໃນສະພາວະສ່ຽງເຊັ່ນດຽວກັນ. ໃນປັດຈຸບັນ ບັນດາປະເທດ ທີ່ກຳລັງພັດທະນາ ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນມີຄວາມຍືດຍຸ່ນ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ບາງປະເທດ ກໍ່ຍັງອ່ອນໄຫວ ຕໍ່ການຖອນຄືນສິນເຊື້ອ,ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ໃນກໍລະນີທີ່ ການເຕີບໂຕ ຂອງລະບົບສິນເຊື້ອພາຍໃນປະເທດ ຖືກຜັກດັນໂດຍແຫຼ່ງທຶນຈາກພາຍນອກ ແລະ ການຂາດດຸນຈຳນວນຫຼາຍຂອງບັນຊີໝູນວຽນຈຳເປັນຕ້ອງມີການສະໜອງທຶນ. ຕະຫຼາດໜີ້ສິນ, ໂດຍສະເພາະຈາກ ບໍລິສັດພາຍນອກ ກໍ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກຄວາມວຸ້ນວາຍ ໃນປະເທດທີ່ ຈະເລີນແລ້ວ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການສະໜອງທຶນ ກໍ່ເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ບັດໄຈສ່ຽງຕໍ່ຄວາມ ຕ້ອງການ ທີ່ມີຄວາມສ່ຽງ ເພື່ອຊັບສິນ ຂອງປະເທດ ທີ່ກຳລັງຂະຫຍາຍຕົວ ຂອງນັກລົງທຶນ ແມ່ນບໍ່ສາມາດກຳຈັດໄດ້ ຖ້າຫາກເງື່ອນໄຂທາງການເງິນ ຫາກຍັງຢູ່ພາວະອ່ອນແອ.

ການຂາດທຶນທີ່ເກີດຈາກຄວາມເສື່ອມໂຊມຂອງສິນເຊື້ອ ແລະ ການຂາຍໃນພາວະຖືກ ກົດດັນ, ລວມທັງການຫຼຸດລົງ ຂອງລະດັບການເຕີບໂຕຂອງຜົນກຳໄລ ໄດ້ກາຍເປັນການ ທົດສອບທີ່ສຳຄັນ ຕໍ່ໃບສະຫຼຸບຊັບສົມບັດ ຂອງບັນດາທະນາຄານ ແລະ ສະຖາບັນການເງິນທີ່ ບໍ່ແມ່ນທະນາຄານ. ພາກທີ 1 ໄດ້ຢຳຄືນ ແລະ ຂະຫຍາຍການວິໄຈ ກ່ຽວກັບ ການຂາດທຶນ

ທີ່ພົວພັນກັບຕະຫຼາດຊັ້ນສອງໃນ GFSR ຄັ້ງ ເດືອນຕຸລາ 2007 ແລະ ຄາດຄະເນວ່າ ລາຄາຕະຫຼາດ ທີ່ຢູ່ອາໄສຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ ທີ່ກຳລັງຕົກຕໍ່ຢູ່ນັ້ນ ແລະ ການເພີ່ມຂຶ້ນ ຂອງຄວາມລົ້ມເຫຼວໃນການຊຳລະການຊວດຈຳ ອາດນຳໄປສູ່ການຂາດທຶນລວມ ທີ່ກ່ຽວພັນ ກັບຕະຫຼາດຊວດຈຳທີ່ຢູ່ອາໄສ ແລະ ຫຼັກຊັບທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ມີມູນຄ່າປະມານ 565 ຕື້ ໂດລາ ສະຫະລັດ, ຊຶ່ງລວມເອົາທັງມູນຄ່າຄາດຄະເນ ຂອງການເສື່ອມໂຊມຂອງເງິນກູ້ຊົນດີ. ຖ້າ ເພີ່ມເງິນກູ້ໃນໜວດອື່ນໆ ທີ່ມີຕົ້ນກຳເນີດຈາກສະຫະລັດອາເມລິກາ, ແລະ ຫຼັກຊັບຕ່າງໆທີ່ ອອກ ຢູ່ສະຫະລັດອາເມລິກາ ທີ່ກ່ຽວພັນກັບອະສັງຫາລິມະຊັບດ້ານການຄ້າ, ຕະຫຼາດສິນເຊື່ອ ເພື່ອຜູ້ບໍລິໂພກ ແລະ ບໍລິສັດຕ່າງໆ ແມ່ນມີການຂາດທຶນທັງໝົດທີ່ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ ປະມານ 945 ຕື້ ໂດລາສະຫະລັດ. ເຖິງວ່າ ຕົວເລກຄາດຄະເນເຫຼົ່ານີ້ ແມ່ນບົນພື້ນຖານຂໍ້ມູນທີ່ບໍ່ຊັດເຈນ ກ່ຽວກັບການເປີດເຜີຍ ແລະ ການປະເມີນມູນຄ່າ ແຕ່ກໍ່ສະແດງ ໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມກົດດັນ ທີ່ອາດມີເພີ່ມຂຶ້ນ ຕໍ່ທຶນຂອງທະນາຄານ ແລະ ການລົບລ້າງອື່ນໆຕໍ່ມ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເມື່ອສົມທົບກັບການຂາດທຶນ ຂອງບັນດາສະຖາບັນທີ່ບໍ່ແມ່ນທະນາຄານ, ລວມທັງຜູ້ປະກັນໄພ ພັນທະບັດເບື້ອງດຽວ, ຄວາມສ່ຽງ ແມ່ນມາຈາກການມີຜົນກະທົບເພີ່ມເຕີມ ທີ່ສະທ້ອນກັບຄືນ ສູ່ລະບົບທະນາຄານ ໃນຂະນະທີ່ສະພາວະຖີດຖອຍ ຍັງຄົງສືບຕໍ່. ຄວາມສ່ຽງຂອງ ການຟ້ອງຮ້ອງ ກ່ຽວກັບການປະຕິບັດສັນຍາກໍ່ເພີ່ມຂຶ້ນເຊັ່ນດຽວກັນ.

ຜົນກະທົບ ທີ່ສະທ້ອນກັບທາງເສດຖະກິດມະຫາພາກ ກໍ່ມີຄວາມເປັນໜ່ວງເພີ່ມຂຶ້ນເຊັ່ນກັນ. ຄວາມກົດດັນດ້ານທຶນ ທີ່ຫລຸດລົງ ແລະ ຄວາມບໍ່ແນ່ນອນ ກ່ຽວກັບຂະໜາດ ແລະ ການກະຈາຍ ການຂາດທຶນ ຂອງທະນາຄານ, ປະກອບກັບການເຄື່ອນໄຫວຂອງວົງຈອນສິນເຊື່ອ ປົກກະຕິ ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ສູງ ທີ່ຈະສ້າງຄວາມໜັກໜ່ວງຕໍ່ບ້ວງກູ້ຢືມຂອງຄົວເຮືອນ, ການລົງທຶນ ດ້ານທຸລະກິດ, ແລະ ລາຄາຊັບສິນ, ຕໍ່ໄປກໍ່ຈະກະທົບກັບການຈ້າງງານ, ການເຕີບໂຕ ຂອງຜົນຜະລິດ, ແລະ ໃບສະຫຼຸບຊັບສົມບັດ. ເມື່ອພິຈາລະນາລະດັບການຫັນປ່ຽນ ເປັນຫຼັກຊັບ ແລະ ແຮງພັກຜັກດັນ ຂອງລະບົບການເງິນແລ້ວ. ສະພາບການເຄື່ອນໄຫວດັ່ງກ່າວ ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ ທີ່ຈະມີຄວາມຮຸນແຮງກວ່າວົງຈອນສິນເຊື່ອຮອບກ່ອນໜ້າ. ດັ່ງນັ້ນ, ເປັນທີ່ຈະແຈ້ງແລ້ວວ່າ ຄວາມດຸ້ນວາຍສັບສົນໃນປະຈຸບັນນີ້ ແມ່ນມີຫຼາຍຢ່າງກວ່າບັນຫາ ຂອງສະພາບຄ່ອງ, ຊຶ່ງສະທ້ອນອອກໃນຄວາມບອບບາງ ຂອງໃບສະຫຼຸບຊັບສົມບັດທີ່ໄດ້ ຝັງແທ້ແລ້ວ ແລະ ພື້ນຖານຂອງທຶນທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງ, ນັ້ນໝາຍເຖິງຜົນກະທົບດັ່ງກ່າວ ແມ່ນມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ ທີ່ຈະກວ້າງກວ່າ, ເລິກກວ່າ ແລະ ຍືດເຍື້ອກວ່າ.

ນະໂຍບາຍເສດຖະກິດມະຫາພາກ ຈະເປັນແນວປ້ອງກັນແນວທຳອິດທີ່ຄວບຄຸມຄວາມ ສ່ຽງ ທີ່ເປັນຜົນລົບຕໍ່ເສດຖະກິດ, ແຕ່ບັນດາຜູ້ກຳນົດນະໂຍບາຍຈຳເປັນຕ້ອງເຄື່ອນໄຫວ ໃນແນວກ້ວາງກວ່າ. ຄວາມທ້າທາຍຕົ້ນຕໍກໍ່ຄື ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ບັນດາສະຖາບັນການເງິນ ໃຫ່ຍໆ ທີ່ມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ລະບົບ ສືບຕໍ່ດຳເນີນການໂດຍໄວເພື່ອແກ້ໄຂໃບສະຫຼຸບຊັບສົມບັດ

ຂອງຕົນ, ເພີ່ມທຶນຮຸ້ນ ແລະ ປະກອບທຶນໄລຍະກາງ ເຖິງແມ່ນວ່າການດຳເນີນການນັ້ນ
ຈະມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສູງກໍ່ຕາມ ຖ້າຫາກຈະປະຕິບັດໃນເວລານີ້, ທັງນີ້ກໍ່ເພື່ອເພີ່ມຄວາມໝັ້ນໃຈ
ແລະ ເພື່ອເປັນການຫຼີກລ້ຽງການສ້າງຄວາມເສຍຫາຍເພີ່ມເຕີມ ຕໍ່ເສັ້ນທາງເດີນ ຂອງສິນເຊື້ອ.
ກະແສໄຫລເຂົ້າຂອງທຶນຮຸ້ນ ແມ່ນໄດ້ມາຈາກຫຼາກຫຼາຍນັກລົງທຶນ, ລວມທັງກອງທຶນການເງິນ
ຂອງລັດຖະບານ, ແຕ່ການປະສົມປະສານທຶນຮຸ້ນ ແມ່ນມີຄວາມຕ້ອງການສູງ ເພື່ອຊ່ວຍ
ປະກອບທຶນຄືນໃຫ້ແກ່ສະຖາບັນຕ່າງໆ.

ນອກຈາກ ບັນດາທະນາຄານກາງ ທີ່ສຳຄັນຕ່າງໆໄດ້ປະຕິບັດນະໂຍບາຍເງິນຕາຢ່າງ
ໜັກແໜ້ນແລ້ວ, ການສະໜອງສະພາບຄ່ອງແກ່ຕະຫຼາດການເງິນ ທີ່ມີລະດັບການ
ເຕີບໂຕແຕກຕ່າງກັນ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ຕະຫຼາດເຫຼົ່ານັ້ນດຳເນີນການໄດ້ຢ່າງສະດວກ.
ມາດຕະການເຫຼົ່ານີ້, ຊຶ່ງໃນບາງກໍລະນີ ແມ່ນຜ່ານການປະສານງານຂອງບັນດາ
ທະນາຄານກາງ, ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນ ໂດຍການເສີມສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່
ຂັ້ນຕອນການດຳເນີນງານຂອງພວກມັນ. ເມື່ອສັງເກດໃນຕໍ່ໜ້າ ການພັດທະນາຕ່າງໆ
ເມື່ອບໍ່ນານ ມານີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ບັນດາທະນາຄານຕ່າງໆ ຈຳເປັນຈະຕ້ອງໄດ້ພິຈາລະນາຕໍ່
ໄປ ກ່ຽວກັບບົດບາດ ທີ່ນະໂຍບາຍດ້ານເງິນຕາ ໄດ້ເປັນຕົວປັບປຸງການຂາດວິໄນທາງສິນເຊື້ອ
ແລະ ປັບປຸງເຄື່ອງມືຂອງຕົນ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຜ່ອນຄວາມກົດດັນ ດ້ານສະພາບຄ່ອງ
ໃນລະບົບການເງິນ ທີ່ເປັນລັກສະນະສາກົນຍິ່ງຂຶ້ນ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ວຽກບູລິມະສິດ
ອັນຮີບດ່ວນ ທີ່ຜູ້ກຳນົດ ນະໂຍບາຍຂອງບາງປະເທດທີ່ມີຕະຫຼາດເຕີບໂຕແລ້ວ ກຳລັງປະເຊີນຢູ່
ກໍ່ຄືການແກ້ໄຂຄວາມ ອ່ອນໄຫວຕໍ່ການຂາດສະເຖຍລະພາບທີ່ວລະບົບ ດ້ວຍວິທີ ຫຼຸດຜ່ອນ
ແນວຄິດທີ່ຜິດສິນລະທຳ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ດ້ານງົບປະມານ. ນອກຈາກ
ການສຶກສາເບິ່ງ ສາເຫດພື້ນຖານຕ່າງໆແລ້ວ, ການປັບປຸງດ້ານແຮງຈູງໃຈ ແລະ
ໂຄງສ້າງດ້ານຄ່າຕອບແທນ ຂອງ ພາກເອກະຊົນ ກໍ່ມີຄວາມສຳຄັນ ດັ່ງນັ້ນ
ການກໍ່ຕັ້ງຂຶ້ນຂອງຄວາມອ່ອນໄຫວຕ່າງໆ ໃນອະນາຄົດ ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ນ້ອຍລົງ.

ພາກທີ 2 -- ການເງິນທີ່ມີການຈັດໂຄງສ້າງ: ບັນຫາກ່ຽວກັບການປະເມີນມູນຄ່າ ແລະ ການເປີດເຜີຍຂໍ້ມູນຂ່າວສານ

ວິວັດທະນາການທີ່ຫຼາກຫຼາຍຂອງຜະລິດຕະພັນການເງິນທີ່ເປັນໂຄງສ້າງ ອັນສະ ລັບຊັບຊ້ອນ, ຕະຫຼາດ ແລະ ຮູບແບບການດຳເນີນທຸລະກິດ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ລະບົບການເງິນ ປະສົບກັບ ຄວາມສັບສົນໃນການປະກອບທຶນແລະ ການສູນເສຍຄວາມໝັ້ນໃຈ. ພາກທີ 2 ໄດ້ຄົ້ນຄວ້າ ໃນ ບາງລາຍລະອຽດວ່າ ຊຸດເຄື່ອງມືເຫຼົ່ານີ້ສົ່ງຜົນກະທົບອັນດ້ານລົບຕໍ່ສະເຖຍລະພາບ ດ້ານການເງິນ ຄືແນວໃດ ແລະ ດ້ວຍສາຍເຫດໃດ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນໃນ ບົດນີ້ໄດ້ສຶກສາເບິ່ງ ບົດຮຽນ ສຳລັບສະເຖຍລະພາບທາງການເງິນ ທີ່ເກີດຈາກການປະຕິບັດ ດ້ານການ ປະເມີນມູນຄ່າ ແລະ ການບັນຊີຂອງຜະລິດຕະພັນສິນເຊື້ອທີ່ເປັນໂຄງສ້າງ ທັງໃນ ຕອນສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ. ບົດຮຽນຕ່າງໆແກ່ໃບສະຫຼຸບຊັບສົມບັດ ກ່ຽວກັບການ ກຳນົດລາຄາ ຊັບສິນໂດຍຕະຫຼາດ ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ມີຄວາມກົດດັນ ຫຼື ໃນເວລາທີ່ຕະຫຼາດ ຊົບເຊົ້າ ກໍ່ໄດ້ຖືກຄົ້ນຄວ້າເຊັ່ນດຽວກັນ. ທັງນີ້ ກໍ່ເພາະວ່າບັນດາອົງກອນຈັດອັນດັບ ຄວາມໜ້າເຊື່ອຖື ຍັງ ສືບຕໍ່ມີບົດບາດສຳຄັນ ຕໍ່ວິທີການ ທີ່ຜະລິດຕະພັນເຫຼົ່ານີ້ຖືກຈັດໂຄງສ້າງ ແລະ ຖືກປະເມີນ ມູນຄ່າ, ພາກນີ້ ໄດ້ສຶກສາວິທີການຈັດອັນດັບ ແລະ ພົບວ່າຄວນມີ ການພິຈາລະນາປັບປຸງ ຮູບແບບ ການຈັດອັນດັບທີ່ອົງກອນເຫຼົ່ານີ້ນຳໃຊ້.

ນອກຈາກຄວາມບໍ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບການປະເມີນມູນຄ່າແລະການລົງບັນຊີແລ້ວ, ຮູບແບບ ການປະກອບທຶນສຳລັບຜະລິດຕະພັນສິນເຊື້ອທີ່ເປັນໂຄງສ້າງ ກໍ່ເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ຖືກ ຕ້ອງຊັດເຈນ. ຜະລິດຕະພັນເຫຼົ່ານີ້ປົກກະຕິແລ້ວ ແມ່ນຖືກເກັບຮັກສາ ແລະ ປະກອບທຶນໂດຍ ນິຕິບຸກຄົນ ທີ່ຕິດພັນກັບທະນາຄານ ແລະ ຢູ່ນອກໃບສະຫຼຸບຊັບສົມບັດ ຂອງ ທະນາຄານ ເຊັ່ນ: ໂຄງສ້າງກົນໄກ ຂອງການລົງທຶນ ແລະ ຊ່ອງທາງການລົງທຶນ. ສ່ວນທີ່ສອງ ຂອງພາກທີ 2 ກວດສອບແຮງຈູງໃຈດ້ານທຸລະກິດ ແລະ ດ້ານລະບຽບການ ໃນການສ້າງຕັ້ງນິຕິບຸກຄົນ ແລະ ຄວາມລົ້ມເຫຼວໃນການຈັດການຄວາມສ່ຽງ ຂອງນິຕິບຸກຄົນເຫຼົ່ານີ້ໃນກອບການຄຸ້ມຄອງຄວາມ ສ່ຽງຂອງທະນາຄານ --ໝາຍຄວາມວ່າ ຂອບເຂດຂອງການສັງລວມຄວາມສ່ຽງແຄບເກີນໄປ ສຳລັບການແກ້ໄຂຄວາມສ່ຽງໄດ້ຢ່າງເໝາະສົມ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຄວາມບໍ່ສອດຄ່ອງຂອງ ການລະຊຳລະຕາມກຳນົດເວລາ ລະຫວ່າງ ຊັບສິນ-ໜີ້ສິນ ແມ່ນລັກສະນະປົກກະຕິ ຂອງທຸລະກິດທະນາຄານ ກໍ່ຕາມ ແຕ່ ໂຄງສ້າງກົນໄກ ຂອງການລົງທຶນ ແລະ ຊ່ອງທາງ ການລົງທຶນ ທີ່ມີແຮງຜັກດັນສູງ ຍິ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມບໍ່ສອດຄ່ອງໃນການຊຳລະຕາມ ກຳນົດນັ້ນສູງຂຶ້ນ. ເຂົາເຈົ້າ ອີງໃສ່ຕະຫຼາດຂາຍສິ່ງໃນການປະກອບທຶນ ຫຼາຍເກີນໄປ, ເປັນການບົ່ງບອກວ່າ ແຮງຈູງໃຈໃນທາງລົບ ແລະ ການຂາດຄວາມໂປ່ງໃສ ນັ້ນເປັນຕົວການ ກໍ່ຄວາມເສຍຫາຍ ທີ່ເກີດຂຶ້ນ. ນອກນີ້ຍັງຊີ້ບອກຕື່ມວ່າ ຖ້າຄວາມສ່ຽງໄດ້ຖືກຈັດສັນ ໄວ້ໃນບ່ອນທີ່ມັນເກີດ ແລະ ມີທຶນພຽງພໍເພື່ອຕ້ານກັບຄວາມສ່ຽງນັ້ນ, ນິຕິບຸກຄົນເຫຼົ່ານີ້

ຈະມີຄວາມສາມາດດຳລົງຢູ່ໄດ້ໜ້ອຍຫຼາຍ ໃນຖານະທີ່ເປັນຮູບແບບການດຳເນີນທຸລະກິດ ໜຶ່ງ- ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດ ກໍຄືໃນຮູບແບບທີ່ພວກເຂົາເປັນຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ.

ພາກທີ 3: ການຂາດສະພາບຄ່ອງຂອງຕະຫຼາດ ແລະ ການປະກອບທຶນ: ເມື່ອຄວາມສ່ຽງ ຂອງພາກເອກະຊົນ ໄດ້ກາຍເປັນຄວາມສ່ຽງຂອງພາກລັດ

ໃນຂະນະທີ່ວິກິດການໄດ້ຂະຫຍາຍຕົວຈາກບັນຫາການປະກອບທຶນ ຂອງ ໂຄງສ້າງກິນໂກ ຂອງການລົງທຶນ ແລະ ຜູ້ລຳລຽງທຶນ ໄປສູ່ການຫຼຸດລົງ ຂອງ ສະພາບຄ່ອງລະຫວ່າງ ທະນາຄານ ເປັນວົງກວ້າງ, ລະບົບການຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງພາຍໃນທະນາຄານຕ່າງໆ ແມ່ນມີສ່ວນພົວພັນ. ພາກທີ 3 ແມ່ນສຶກສາຄວາມສຳພັນ ລະຫວ່າງ ສະພາບຄ່ອງຂອງຕະຫຼາດ (ຄວາມສາມາດໃນການຊື້ ແລະ ຂາຍຊັບສິນໃດໜຶ່ງ ໂດຍມີການປ່ຽນແປງດ້ານລາຄາ ທີ່ຕິດພັນພຽງ ເລັກນ້ອຍ) ແລະ ສະພາບຄ່ອງດ້ານການປະກອບທຶນ (ຄວາມສາມາດ ຂອງສະຖາບັນ ທີ່ໜ້າເຊື່ອຖືໃດໜຶ່ງ ໃນການຊຳລະຕາມການຕົກລົງໄດ້ທັນເວລາ). ການສຶກສາພົບວ່າ ບາງເຄື່ອງມືໃໝ່ໆ ອາດຈະເພີ່ມຄວາມເປັນໄປໄດ້ສຳລັບ “ວົງຈຸນຄວາມຄ່ອງຕົວ” ທີ່ມີຜົນເສຍ, ຊຶ່ງໃນນັ້ນການຂາດສະພາບຄ່ອງ ຂອງຕະຫຼາດ ຈະນຳໄປສູ່ ການຂາດສະພາບຄ່ອງ ຂອງ ການປະກອບທຶນ ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັນໃນທາງກົງກັນຂ້າມ. ປະສົບການຕົວຈິງ ສະໜັບສະໜູນ ຂໍ້ສັງເກດທີ່ວ່າ ຄວາມສຳພັນ ລະຫວ່າງ ສະພາບຄ່ອງ ຂອງຕະຫຼາດ ແລະ ການປະກອບທຶນ ທັງຢູ່ພາຍໃນສະຫະລັດເອເມລິກາ ແລະ ໃນປະເທດ ທີ່ຈະເລີນແລ້ວ ມີຄວາມເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນຕື່ມ ໃນຊ່ວງວິກິດການ ທັງໆທີ່ກ່ອນໜ້າລະດູຮ້ອນ ຂອງປີ 2007 ຄວາມສຳພັນລັກສະນະນີ້ ຖືວ່າ ບໍ່ມີເລີຍ. ຄວາມສຳພັນ ລະຫວ່າງ ໜີ້ສິນ ຂອງບາງປະເທດທີ່ກຳລັງພັດທະນາ ແລະ ລາຄາ ແລະ ຕະຫຼາດການປະກອບທຶນ ຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ມີການເພີ່ມຂຶ້ນ ຢ່າງຈະແຈ້ງ ໃນຊ່ວງວິກິດການ, ຊຶ່ງຊີ້ບອກວ່າ ຕະຫຼາດການເງິນໃນລັກສະນະນັ້ນ ມີຄວາມສຳພັນຊຶ່ງກັນ ແລະ ກັນສູງ ໃນຊ່ວງວິກິດການ.

ພາກທີ 3 ຍັງສັງເກດເຫັນວ່າ ແນວໂນ້ມທາງດ້ານສະຖານະພາບຂອງທະນາຄານໃຫ່ຍໆ ໃນປະເທດທີ່ພັດທະນາແລ້ວ ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງ ທະນາຄານເຫຼົ່ານີ້ມີການປ້ອງກັນເຫດການ ກ່ຽວກັບສະພາບຄ່ອງ ໜ້ອຍກວ່າແຕ່ກ່ອນ. ການເອື້ອຍອີງການປະກອບທຶນໂດຍການຂາຍສິ່ງ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມດ້ານການເງິນທີ່ບອບບາງ ເຮັດໃຫ້ບໍລິສັດການເງິນຕ່າງໆ ພໍໃຈກັບ ລະບົບການຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງດ້ານສະພາບຄ່ອງຂອງຕົນເອງ ແລະ ມີ “ການຄຳປະກັນທີ່ບໍ່ ພຽງພໍ” ຕໍ່ກັບເຫດການທີ່ບໍ່ພິ່ງປາດຖະໜາດ້ານສະພາບຄ່ອງ, ແລະ ເອື້ອຍອີງການແຊກແຊງ ຈາກທະນາຄານກາງໃນການແກ້ໄຂບັນຫາສະພາບຄ່ອງຂອງຕົນເອງໜັກຂຶ້ນກວ່າແຕ່ກ່ອນ. ເຊັ່ນດຽວກັບບັນດາຜູ້ກວດກາທະນາຄານ ໄດ້ເນັ້ນການກວດກາຂອງຕົນໃສ່ການ ປະຕິບັດມະ

ຕິຕິກລົງ ເບໂຊ II, ແລະຄະນະກຳມະການເບໂຊ ຫາກໍ່ເລີ່ມກວດສອບຄືນ ບັນຫາຄວາມສ່ຽງ ດ້ານສະພາບຄ່ອງໃນຫວ່າງບໍ່ດົນມານີ້.

ສະພາບຄ່ອງທີ່ຕິກຕໍ່ໃນຕະຫຼາດການປະກອບທຶນ ໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດການແຊກແຊງ ທີ່ບໍ່ເຄີຍມີ ມາກ່ອນ ໂດຍບັນດາທະນາຄານກາງ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມເສຍຫາຍ ຕໍ່ຕະຫຼາດການເງິນ ລະຫວ່າງທະນາຄານ. ພາກທີ 3 ໄດ້ຕີລາຄາຄວາມສຳເລັດ ຂອງຄວາມພະຍາຍາມນັ້ນ ໂດຍເລັ່ງ ໃສ່ມາດຕະການຂອງທະນາຄານກາງ ຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ, ທະນາຄານກາງ ຂອງຢູໂລບ (ECB) ແລະ ທະນາຄານຂອງອັງກິດ. ຄວາມສາມາດໃນການສະໜອງ ສະພາບຄ່ອງ ໃຫ້ແກ່ຄູ່ ສັນຍາທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ໂດຍນຳໃຊ້ການລວບລວມຫຼັກຊັບຄໍ້າປະກັນ ໃນຫຼາກຫຼາຍຮູບແບບ ໄດ້ຊ່ວຍເພີ່ມປະສິດທິພາບໃນການດຳເນີນການດ້ານສະພາບຄ່ອງຂອງ ECB. ທະນາຄານກາງຂອງສະຫະລັດຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ປັບປຸງຂັ້ນຕອນຕ່າງໆຂອງຕົນ ເພື່ອ ສະໜອງສະພາບຄ່ອງໃຫ້ແກ່ທະນາຄານຕ່າງໆທີ່ຕ້ອງການ ແລະ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນການເສຍໜ້າ ຈາກການນຳໃຊ້ອັດຕາ ດອກເບ້ຍສ່ວນຫຼຸດ ທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງ. ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນ ການປະເມີນແບບມີເງື່ອນໄຂ ສາມາດໃຊ້ງານໄດ້ດີກວ່າ ແລະ ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກເພີ່ມເຕີມອື່ນໆ ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນຫວ່າງບໍ່ດົນມານີ້ ເພື່ອຄວບຄຸມຄວາມ ກົດດັນດ້ານສະພາບ ຄ່ອງ. ພາກທີ 3 ຍັງພະຍາຍາມຕິດຕາມສັງເກດປະສິດທິພາບຂອງການ ສະໜັບສະໜູນ ສະພາບຄ່ອງສຸກເສີນ ແລະ ພົບວ່າມາດຕະການຕ່າງໆຂອງທະນາຄານກາງ ສະຫະລັດ ແລະ ECB ມີສ່ວນຊ່ວຍໃນການຫຼຸດຄວາມຜັນຜວນຂອງອັດຕາດອກເບ້ຍ ຂອງ ຕະຫຼາດເງິນຕາ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ຜົນກະທົບຕໍ່ລະດັບຂອງການແຜ່ຂະຫຍາຍວິກິດກາ ເບິ່ງແລ້ວ ແມ່ນໜ້ອຍຫຼາຍ.

ບົດສະຫຼຸບ ແລະ ແນວຄິດລິເລີ່ມດ້ານນະໂຍບາຍ

ເຖິງວ່າການເຕີບໂຕ ແລະ ຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ ຂອງຊຸມປີ ທີ່ຜ່ານມາ ໄດ້ສະໜອງຕົວຢ່າງ ເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍກ່ຽວກັບຜົນປະໂຫຍດ ຂອງນະວັດຕະກຳທາງການເງິນ, ແຕ່ສະພາບ ການໃນ 8 ເດືອນ ທີ່ຜ່ານມາໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ມີຕົ້ນທຶນ. ຜະລິດຕະພັນເພື່ອໂອນຄວາມ ສ່ຽງດ້ານສິນເຊື້ອ- ຊຶ່ງແມ່ນນະວັດຕະກຳທີ່ສ້າງຂຶ້ນມາເພື່ອກະຈາຍຄວາມສ່ຽງ ບໍ່ໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ ເປັນປະຈຳ ເພື່ອຍ້າຍຄວາມສ່ຽງໄປສູ່ຜະລິດຕະພັນອື່ນ ທີ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມສ່ຽງນັ້ນໄດ້ດີທີ່ ສຸດ. ໃນຕົວຈິງແລ້ວ, ຄວາມສ່ຽງໃນປະລິມານ ທີ່ໜ້າຕົກໃຈໄດ້ຫວນຄືນກັບມາສູ່ລະບົບ ທະນາຄານ ຈາກບ່ອນທີ່ຄິດວ່າໄດ້ກະຈາຍຄວາມສ່ຽງນັ້ນອອກໄປແລ້ວ. ເຖິງແມ່ນວ່າ GFSR ແລະ ພາກສ່ວນອື່ນໆ ໄດ້ກ່າວເຕືອນເຖິງຜັກດັນ ທີ່ສູງກວ່າຢູ່ໃນເຄື່ອງມືສິນເຊື້ອ ທີ່ເປັນໂຄງສ້າງ ຊະນິດໃໝ່ໆ ແລະ ການແບກຫາບຄວາມສ່ຽງທີ່ສູງກວ່າ, ແຕ່ໃນປະຈຸບັນທະນາຄານ (ແລະ ສະຖາບັນການເງິນອື່ນໆ) ຍິ່ງເບິ່ງຄືມີພະລັງຜັກດັນສູງກວ່າທີ່ຫຼາຍຄົນໄດ້ຄາດຄິດໄວ້. ດ້ານ

ລະບຽບການ ແລະ ການຄວບຄຸມເຄື່ອງມື ແລະ ເຕັກນິກໃໝ່ໆເຫຼົ່ານີ້ກໍ່ຍັງບໍ່ທັນກັບສະພາບ
ການເຊັ່ນດຽວກັນ.

ຕໍ່ໄປນີ້ຄືບັນດາຂໍ້ສະເໜີແນະນຳສຳລັບໄລຍະສັ້ນ ແລະ ໄລຍະກາງ ທີ່ກ່ຽວພັນກັບເຫດການໃນ
ປະຈຸບັນ. ມີບາງກຸ່ມ ແລະ ບາງເວທີ ໄດ້ສະແດງຄວາມຄິດເຫັນ ເຊັ່ນ ເວທີສະແດງຄວາມຄິດ
ເຫັນດ້ານຄວາມໝັ້ນຄົງທາງການເງິນ, ເວທີຮ່ວມ, ຄະນະກຳມະການເບໂຊ ທີ່ຄຸ້ມຄອງ
ທະນາຄານ ກຳລັງພັດທະນາທິດຊື້ນຳ ແລະ ມາດຕະຖານລະອຽດ ຂອງຕົນເອງ, ຊຶ່ງສ່ວນໃຫຍ່
ແລ້ວແມ່ນ ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາການປະຕິບັດຕົວຈິງໃນລະດັບທີ່ເລິກເຊິ່ງກວ່າ ບັນດາຂໍ້ສະເໜີ
ແນະນຳທີ່ຈະສະເໜີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ສຳລັບໄລຍະສັ້ນ

ສິ່ງທ້າທາຍອັນຮີບດ່ວນກໍ່ຄືການລົດຜ່ອນໄລຍະເວລາ ແລະ ລະດັບຄວາມຮຸນແຮງຂອງວິກິດ
ການ. ມາດຕະການຕ່າງໆທີ່ເລັ່ງໃສ່ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມບໍ່ແນ່ນອນ ແລະ ເພື່ອເສີມສ້າງ ຄວາມ
ໝັ້ນໃຈໃນລະບົບການເງິນ ຂອງບັນດາຕະຫຼາດຈະເລີນແລ້ວ ຄວນຈະໄດ້ຮັບບູລິມະສິດກ່ອນ
ເພິ່ນ. ບາງຂັ້ນຕອນສາມາດປະຕິບັດໄດ້ໂດຍພາກເອກະຊົນ ໂດຍບາສະຈາກຄວາມຈຳເປັນ
ຕ້ອງມີລະບຽບການ ທີ່ເປັນທາງການ. ຂັ້ນຕອນອື່ນໆທີ່ມີລັກສະນະເປັນສົນຄ້າມວນຊົນ ຊຶ່ງບໍ່
ອາດແກ້ໄຂໄດ້ ໂດຍພາກເອກະຊົນລ້ວນໆ, ຈະມີຄວາມຈຳເປັນໃຫ້ພາກລັດ ເຂົ້າມາມີສ່ວນ
ຮ່ວມ.

ຂົງເຂດທີ່ພາກເອກະຊົນສາມາດເຂົ້າມາມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງ ທີ່ເປັນປະໂຫຍດໄດ້ຄື:

- **ການເປີດເຜີຍຂໍ້ມູນຂ່າວສານ.** ການສະໜອງລາຍງານການເປີດເຜີຍຂໍ້ມູນ
ຂ່າວສານ ທີ່ທັນເວລາ ແລະ ສອດຄ່ອງ ຕໍ່ສາທາລະນະ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ
ສຳລັບຜະລິດຕະພັນສິນເຊື້ອ ທີ່ເປັນໂຄງສ້າງ ແລະ ຊັບສິນທີ່ຂາດພາວະຄ່ອງຕົວ
ອື່ນໆຈະຊ່ວຍກຳຈັດຄວາມບໍ່ແນ່ນອນກ່ຽວກັບຈຸດຍືນ ຂອງສະຖາບັນການເງິນ.
- **ການປັບປຸງຄືນໃບສະຫຼຸບຊັບສິມບັດ ຂອງທະນາຄານ.** ການລົບລ້າງໜີ້ເສຍຕ່າງໆທີ່
ປະຕິບັດໄດ້ທັນທີ ຫຼັງຈາກທີ່ສາມາດປະເມີນຂະໜາດໄດ້ຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນແລ້ວ
ຈະຊ່ວຍສະສາງໃບສະຫຼຸບຊັບສິມບັດ ຂອງທະນາຄານ. ສະຖາບັນທີ່ມີການ
ປະກອບທຶນອ່ອນແອ ຄວນຊອກຫາຊ່ອງທາງເພີ່ມຂະໜາດທຶນ ແລະ ຊອກຫາການ
ປະກອບທຶນສຳລັບໄລຍະກາງໃນທັນທີ ເຖິງແມ່ນວ່າການປະຕິບັດເຊັ່ນນັ້ນຈະມີ
ລາຄາສູງກໍ່ຕາມ.
- **ການຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງໂດຍລວມ.** ສະຖາບັນຕ່າງໆ ຄວນເປີດເຜີຍໃຫ້ເປັນປະ
ໂຫຍດກ່ຽວກັບຍຸດທະສາດໃນວົງກວ້າງຕ່າງໆທີ່ເລັ່ງໃສ່ເພື່ອແກ້ໄຂຄວາມຜິດພາດ

ໃນການຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງທີ່ອາດມີສ່ວນກໍ່ໃຫ້ເກີດການຂາດທຶນ ແລະບັນຫາດ້ານສະພາບຄ່ອງ. ຄວນມີການປັບປຸງໂຄງສ້າງກຳມາພິບານ ແລະການສັງລວມການຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງປະເພດຕ່າງໆໃນທົ່ວສະຖາບັນ. ການຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງຂອງບັນດາຄູ່ສັນຍາ ກໍ່ກາຍເປັນບັນຫາທີ່ຕ້ອງໄດ້ແກ້ໄຂ. ການກວດສອບຄືນຄວາມຄືບໜ້າ ທີ່ປະຕິບັດໃນທົດສະວັດທີ່ຜ່ານມາ ແລະ ຊ່ອງຫວ່າງຕ່າງໆທີ່ຍັງມີຢູ່ (ອາດຈະແມ່ນຂໍ້ມູນຂ່າວສານຫຼືໂຄງສ້າງດ້ານການຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງທີ່ບໍ່ແທດເໝາະ) ຈຳເປັນຈະຕ້ອງໄດ້ແກ້ໄຂ.

- **ໂຄງສ້າງດ້ານຄ່າຕອບແທນໃຫ້ແກ່ຜູ້ບໍລິຫານ.** ຄວນມີມາດຕະການແກ້ໄຂ ສິ່ງຈູງໃຈທີ່ອາດເຮັດໃຫ້ວິໄສທັດ ຂອງສະພາບໍລິຫານ ຂອງສະຖາບັນການເງິນ ທີ່ຮັບເງິນຝາກ. ທາງທີ່ດີທີ່ສຸດ, ຄ່າຕອບແທນຢູ່ໃນສະຖາບັນການເງິນ ທີ່ມີການຄວບຄຸມດ້ວຍລະບຽບການ ຄວນຈະມີການສະໜອງສິ່ງຈູງໃຈ ໃນການແກ້ໄຂຄວາມບົກພ່ອງໃນການຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງໂດຍໄວ, ສະໜອງທຶນ ແລະ ສະພາບຄ່ອງໃຫ້ພຽງພໍ ແລະໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວການຕັດສິນບັນຫາຕ່າງໆ ເພື່ອພັດທະນາຄວາມສາມາດຄຳລົງຢູ່ໃນລະຍະຍາວ ຂອງບໍລິສັດ ແລະ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງຂອງທັງລະບົບ.

ມາດຕະການໄລຍະສັ້ນຈາກພາກລັດອາດມີປະໂຫຍດໃນຂົງເຂດຕ່າງໆຕໍ່ໄປນີ້:

- **ການປະຕິບັດທີ່ສອດຄ່ອງ.** ໄປຄຽງຄູ່ກັບຜູ້ກວດສອບ, ຜູ້ຄວບຄຸມ ກໍ່ສາມາດສົ່ງເສີມໃຫ້ເກີດຄວາມໂປ່ງໃສ ແລະຄວາມສອດຄ່ອງໃນວິທີການສຳລັບຫຼັກຊັບປະເພດຕ່າງໆທີ່ປະເມີນມູນຄ່າໄດ້ຫຍາກ ເພື່ອໃຫ້ຄວາມແຕກຕ່າງໃນການລົງບັນຊີ ແລະປະເມີນມູນຄ່າ ຂອງສະຖາບັນການເງິນຕ່າງໆໃນທົ່ວໂລກ ແຕກຕ່າງກັນໜ້ອຍທີ່ສຸດ. ຜູ້ຄວບຄຸມ ຄວນຈະສາມາດປະເມີນຄວາມເຂັ້ມງວດ ຂອງວິທີການທີ່ຫົວໜ່ວຍທຸລະກິດຕ່າງໆນຳໃຊ້ ເພື່ອປະເມີນມູນຄ່າຫຼັກຊັບຕ່າງໆ. ບາງຈຸດຍືນທີ່ສະໜັບສະໜູນ ການນຳໃຊ້ວິທີການລົງບັນຊີຕາມມູນຄ່າຍຸດຕິທຳໃນສະພາບການທີ່ມີຄວາມກົດດັນຄວນຈະໄດ້ຮັບການຍອມຮັບຢ່າງເປັນທາງການຫລາຍຂຶ້ນ.
- **ການຄວບຄຸມທີ່ເຂັ້ມງວດຫລາຍຂຶ້ນ.** ຜູ້ຄວບຄຸມຄວນຈະປະເມີນໃຫ້ດີກວ່າເກົ່າກ່ຽວກັບຄວາມພຽງພໍເໝາະສົມຂອງເງິນທຶນທີ່ພົວພັນກັບຄວາມສ່ຽງທີ່ບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງໃນເລື່ອງຄຳ ທີ່ I ຂອງກອບການປະຕິບັດງານຂອງ ເບໂຊ II. ຈະຕ້ອງມີການເອົາໃຈໃສ່ເພີ່ມເຕີມເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ທະນາຄານຕ່າງໆມີລະບົບຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງທີ່ເໝາະສົມ (ລວມທັງຄວາມສ່ຽງຂອງຕະຫຼາດ ແລະສະພາບຄ່ອງ) ແລະມີໂຄງສ້າງການບົກຄອງພາຍໃນທີ່ເຂັ້ມແຂງ. ເມື່ອໃດທີ່ຜູ້ຄວບຄຸມເຫັນວ່າຄວາມສ່ຽງບໍ່ໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງຈັດການຢ່າງເໝາະສົມ ຫຼື ບໍ່ມີແຜນຮອງຮັບ ສິ່ງທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນໂດຍທີ່ບໍ່

ໄດ້ຄາດການໄວ້, ຜູ້ຄວບຄຸມກໍ່ອາດຈະຍືນຍັນໃຫ້ມີການປົກປ້ອງທຶນ ແລະ ພາວະ ຄ່ອງຕົວ ສູງຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ

- **ບົດລາຍງານພິເສດດ້ານສະເຖຍລະພາບ.** ເພື່ອຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນຄວາມບໍ່ແນ່ນອນ ແລະແກ້ໄຂຄວາມຮັບຮູ້ ທີ່ຜິດພາດ ຂອງສາທາລະນະຊົນ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ ກ່ຽວກັບສະພາບການຂາດສະພາບຄ່ອງ ຂອງຫຼັກຊັບຄຳປະກັນສິນເຊື້ອທີ່ເປັນໂຄງ ສ້າງ ທີ່ປະເມີນມູນຄ່າໄດ້ຫຍາກ, ບົດລາຍງານພິເສດດ້ານສະເຖຍລະພາບ ຈະເປັນ ປະໂຫຍດ. ບົດລາຍງານລັກສະນະນັ້ນ ອາດຈະລາຍງານຢ່າງເປັນປະໂຫຍດ ດ້ານຂໍ້ມູນການຄວບຄຸມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ປະເມີນຄວາມສ່ຽງໃນປັດຈຸບັນ ຢ່າງກົງໄປກົງ ມາໄດ້ ແລະເນັ້ນໜັກຄວາມສຳຄັນຂອງ ແຜນການຕ່າງໆເພື່ອແກ້ໄຂ ໃນຄວາມ ອ່ອນໄຫວພາຍໃນປະເທດທີ່ມີສ່ວນພົວພັນ.
- **ການປະຕິບັດມາດຕະການໂດຍໄວເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາສຳລັບສະຖາບັນທີ່ປະສົບ ບັນຫາ.** ພາກລັດຄວນກຽມພ້ອມທີ່ຈະດຳເນີນການໃນທັນທີ ເພື່ອແກ້ໄຂພາວະ ກົດດັນໃນສະຖາບັນການເງິນທີ່ມີບັນຫາ. ໃນກໍລະນີນັ້ນ ມາດຕະການແກ້ໄຂ ຫຼື ການແຊກແຊງ ອາດມີຄວາມຈຳເປັນ.
- **ແຜນການຂອງພາກລັດສຳລັບຊັບສິນທີ່ເສື່ອມມູນຄ່າ.** ອົງກອນທີ່ມີອຳນາດຕັດສິນ ລະດັບຊາດ ອາດຕ້ອງການສ້າງແຜນຮອງຮັບ ເພື່ອຮັບມືກັບຊັບສິນທີ່ຖືກເສື່ອມມູນ ຄ່າລົງ ຖ້າວ່າການລົບລ້າງຊັບສິນເສື່ອມ ຈະນຳໄປສູ່ການເຄື່ອນໄຫວທີ່ລົບກວນ ແລະການມີຜົນກະທົບດ້ານລົບຕໍ່ເສດຖະກິດ. ຮູບແບບໃນການດຳເນີນການແບບ ນັ້ນຈະແຕກຕ່າງກັນໄປໃນແຕ່ລະປະເທດ ແລະ ແຕ່ລະຂະແໜງການ, ແຕ່ຕົວຢ່າງ ຂອງຄວາມສຳເລັດໃນການຫ້າມຂາຍຊັບສິນທີ່ເສື່ອມມູນຄ່າອອກໂດຍໄວນັ້ນ ເປັນ ແບບຢ່າງທີ່ຄວນປະຕິບັດຕາມ.

ສຳລັບປະເທດທີ່ກຳລັງພັດທະນາ, ມາດຕະການທາງນະໂຍບາຍຕ່າງໆ ຄວນຈະເລັ່ງໃສ່ເພື່ອ ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມອ່ອນໄຫວຈາກຜົນກະທົບຈາກປະເທດທີ່ຈະເລີນແລ້ວ. ໂດຍສະເພາະບັນດາ ທະນາຄານໃນປະເທດທີ່ມີການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງສິນເຊື້ອ ແມ່ນມາຈາກການປະກອບທຶນຈາກແຫຼ່ງ ພາຍນອກ, ແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ພັດທະນາແຜນການຮອງຮັບທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ບົນ ພື້ນຖານຄວາມເປັນຈິງ ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາການຫຼຸດລົງຂອງການປະກອບທຶນ. ບັນດາປະເທດທີ່ ເອື້ອຍອີງການປະກອບທຶນຈາກພາຍນອກ ຄວນຄຳນຶງວ່າຈະເກີດພາວະກົດດັນຢູ່ພາຍໃນປະ ເທດ ຖ້າຫາກສະພາບຄ່ອງໃນລະດັບສາກົນທາກມີຄວາມຂາດແຄນ. ຜູ້ຄຸ້ມຄອງຕະຫຼາດການ ເງິນໃນບ່ອນ ທີ່ມີລາຄາທີ່ຢູ່ອາໃສມີການປັບຕົວຂຶ້ນສູງ ຄວນກວດສອບເບິ່ງວ່າ ການດຳເນີນ ການກ່ອນການປິດຕະຫຼາດປະຕິບັດຄືແນວໃດ ແລະ ເບິ່ງວ່າເງື່ອນໄຂທາງນິຕິກຳມີລັກສະນະສິ່ງ ເສີມຄືແນວໃດຕໍ່ການປັບຫຼຸດສ່ວນເກີນລົງໄປ. ເກືອບວ່າທຸກປະເທດທີ່ມີຕະຫຼາດກຳລັງ ພັດທະນາ ຄວນທົບທວນຄືນຄວາມໜ້າເຊື່ອຖື ແລະ ລາຍລະອຽດເລິກເຊິ່ງໃນການເປີດເຜີຍຂໍ້

ມູນຂ່າວສານຕໍ່ສາທາລະນະຂອງສະຖາບັນການເງິນ ແລະ ຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງໂຄງສ້າງການ
ບັນຊີຂອງເຂົາເຈົ້າ ເພາະວ່າ ຄວາມບໍ່ແນ່ນອນກ່ຽວກັບຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງສະຖາບັນການ
ເງິນທີ່ສຳຄັນ ເປັນຕົວການທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດການຂາດສະເຖຍລະພາບທາງການເງິນ. ຜູ້ຄຸ້ມຄອງ, ຜູ້
ກຳນົດລະບຽບການ ແລະ ທະນາຄານກາງຂອງປະເທດທີ່ຕະຫຼາດກຳລັງພັດທະນາ ຄວນທົບ
ທວນຄືນແຜນຮອງຮັບ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພົວພັນກັບການຄຸ້ມຄອງການລົບ
ກວນສະພາບຄ່ອງ. ຄວນດຳເນີນຂັ້ນຕອນຕ່າງໆຮ່ວມກັບຜູ້ຄຸ້ມຄອງພາຍໃນສຳລັບທະນາຄານ
ຕ່າງປະເທດເພື່ອປະສານສົມທົບແຜນການຮອງຮັບ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ

ໃນໄລຍະກາງ.

ສຳລັບໄລຍະກາງ ມີຄວາມຕ້ອງການການປ່ຽນແປງທີ່ເປັນພື້ນຖານຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ຜູ້ກຳນົດນະ
ໂຍບາຍຄວນຫຼີກລ່ຽງ “ການຮີບຮ້ອນອອກລະບຽບການ” ໂດຍສະເພາະໃນທາງທີ່ເປັນການບີບ
ຮັດດ້ານນະວັດຕະກຳຈົນເກີນໄປ ຫຼື ໃນທາງທີ່ເປັນການເພີ່ມຄວາມກົດດັນຂອງຜົນກະທົບຕໍ່ສິນ
ເຊື້ອທີ່ຫາຍາກໃນປັດຈຸບັນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນໃນຂໍ້ຕົກລົງກ່ຽວກັບທຶນຂອງ ເບໂຊ II , ຖ້າໄດ້ຮັບ
ການປະຕິບັດຢ່າງຈິງຈັງ, ກໍໄດ້ສະໜອງຂອບເຂດໃນການປັບປຸງສຳລັບຂົງເຂດທະນາຄານໄວ້
ແລ້ວ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຍັງມີບາງຂົງເຂດທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ກວດສອບຢ່າງລະອຽດ, ໂດຍສະ
ເພາະ ເມື່ອກ່ຽວພັນກັບຜະລິດຕະພັນທີ່ເປັນໂຄງສ້າງ ແລະ ການດຳເນີນການກັບນິຕິບຸກຄົນ
ນອກໃບສະຫຼຸບຊັບສົມບັດ. ສະນັ້ນການປັບປຸງເພີ່ມເຕີມຕໍ່ໂຄງຮ່າງດຳເນີນງານຈຶ່ງມີຄວາມຈຳ
ເປັນ.

ເຫັນໄດ້ເຖິງບົດບາດ ຂອງພວກເຂົ້າ ໃນວິກິດການແລ້ວ, ການເງິນທີ່ເປັນໂຄງສ້າງ ແລະ ຮູບ
ແບບການດຳເນີນທຸລະກິດການຫັນປ່ຽນເປັນຫຼັກຊັບແບບ ສ້າງຂຶ້ນ-ເຖິງ-ຈຳໜ່າຍອອກ ຈຶ່ງມີ
ຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ສຶກສາຢ່າງລະອຽດຮອບຄອບ ວ່າສິ່ງໃດ ທີ່ຄວນຕ້ອງໄດ້ແກ້ໄຂ. ມີຄວາມ
ສຳຄັນທີ່ຈະໃຫ້ຂໍ້ສັ່ງເກດວ່າ ການຫັນປ່ຽນເປັນຫຼັກຊັບ ໂດຍຕົວມັນເອງ ບໍ່ແມ່ນຕົວບັນຫາ-
ບັນຫາຄື ການປະສົມປະສານກັນ ລະຫວ່າງຄວາມບໍ່ເດັດຂາດ ຂອງມາດຕະການຄ້ຳປະກັນໃນ
ຕະຫຼາດການຂວດຈຳ ຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ, ການຂະຫຍາຍການຫັນປ່ຽນເປັນຫຼັກຊັບໄປສູ່
ໂຄງສ້າງທີ່ສະຫຼັບຊັບຊ້ອນ ແລະ ຫຍາກທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ, ການໃຊ້ຊັບສິນທີ່ມີຄຸນນະພາບກຳລັງ
ຕຳລົງເປັນຫຼັກຊັບຄ້ຳປະກັນ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມໃນການດຳເນີນທຸລະກິດ ທີ່ເອື້ອອຳນວຍ
ໃຫ້ກັບຄວາມສ່ຽງ ບໍ່ໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່ເທົ່າທີ່ຄວນ. ເບິ່ງຄືນແລ້ວ ເຫັນວ່າບໍ່ມີການຈັດສັນ
ທຶນສຳລັບຄວາມສ່ຽງເຫຼົ່ານີ້. ເຖິງວ່າພາກທີ 2 ບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມວິເຄາະຢ່າງທີ່ຖ້ວນ ກ່ຽວກັບສິ່ງ
ກະຕຸ້ນທາງລົບ ທີ່ນຳໄປສູ່ການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງແຂງຂັນ ຂອງຜະລິດຕະພັນການເງິນທີ່ເປັນ
ໂຄງສ້າງ ທີ່ກຳລັງເພີ່ມຄວາມໜັກໜ່ວງໃຫ້ແກ່ວິກິດການ, ມີບາງນະໂຍບາຍເບື້ອງຕົ້ນທີ່ສາມາດ
ຜັກດັນຕໍ່ໄປ.

ພາກເອກະຊົນ ສາມາດດຳເນີນການຕໍ່ໄປຕາມທິດທາງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ການຈັດເປັນມາດຕະຖານຂອງບາງອົງປະກອບ ຂອງຜະລິດຕະພັນການເງິນທີ່ເປັນໂຄງສ້າງ. ສິ່ງນີ້ຈະເປັນການຊ່ວຍເພີ່ມຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ກັບຄວາມສ່ຽງ ຂອງບັນດາຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນຕະຫຼາດ, ເປັນການອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາຕະຫຼາດສຳຮອງທີ່ມີສະພາບຄ່ອງຫຼາຍຂຶ້ນ, ແລະຊ່ວຍໃຫ້ມີຄວາມສາມາດສົມທຽບການປະເມີນມູນຄ່າ. ການຈັດເປັນມາດຕະຖານ ຍັງສາມາດອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາ ຂອງສຳນັກງານຊຳລະບັນຊີ ທີ່ອາດແບ່ງປັນຄວາມສ່ຽງທີ່ຕິດພັນກັບຜະລິດຕະພັນນອກຕະຫຼາດຫຸ້ນ ລະຫວ່າງຄູ່ສັນຍາດ້ວຍກັນ.
- ຄວາມໂປ່ງໃສນັບແຕ່ການສ້າງຕັ້ງແລະຕໍ່ຈາກນັ້ນໄປ. ນັກລົງທຶນອາດສາມາດປະເມີນຄວາມສ່ຽງ ຂອງຜະລິດຕະພັນທີ່ເປັນຫຼັກຊັບໄດ້ດີຂຶ້ນ ຖ້າພວກເຂົາທາກໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ທຽງພໍ, ຈະແຈ້ງ ແລະທັນເວລາ ກ່ຽວກັບຂັບສິນພັນຖານ ແລະຄວາມອ່ອນໄຫວໃນການປະເມີນມູນຄ່າ ຕໍ່ກັບສົມມຸດຕິຖານຕ່າງໆ
- ການປະຕິຮູບລະບົບການຈັດອັນດັບ. ລະດັບການຈັດອັນດັບແບບຈຳແນກຄວາມແຕກຕ່າງສຳລັບຜະລິດຕະພັນສິນເຊື້ອ ທີ່ເປັນໂຄງສ້າງ ໄດ້ຖືກແນະນຳໃນ GFSR ຄັ້ງເດືອນ ເມສາ 2006. ຍັງມີຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ ກ່ຽວກັບຄວາມອ່ອນໄຫວ ຂອງຜະລິດຕະພັນສິນເຊື້ອທີ່ເປັນໂຄງສ້າງ ຕໍ່ກັບການຖືກຈັດອັນດັບຕໍ່ລົງ ຄວນຈຳເປັນຕ້ອງມີມາດຖານການວັດລະດັບແບບໃໝ່ ເພື່ອໃຫ້ເໝາະສົມກັບຜະລິດຕະພັນ. ຂັ້ນຕອນນີ້ອາດຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການໃຫ້ມີການປະເມີນຄືນໃໝ່ກ່ຽວກັບການດຳເນີນການດ້ານລະບຽບຫຼັກການ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງບັນດາຫຼັກຊັບທີ່ຖືກຈັດອັນດັບ.
- ຄວາມໂປ່ງໃສແລະການເປີດເຜີຍຂໍ້ມູນຂ່າວສານ. ຜູ້ສ້າງຫຼັກຊັບຄວນເປີດເຜີຍຂໍ້ມູນຂ່າວສານສັງລວມ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃຫ້ແກ່ຜູ້ລົງທຶນເປັນປະຈຳ ແລະ ທັນເວລາກ່ຽວກັບຄວາມສ່ຽງທີ່ສຳຄັນໃນຫົວໜ່ວຍທຸລະກິດນອກໃບສະຫຼຸບຊັບສົມບັດ. ໃນນີ້ຄວນລວມເອົາການເອື້ອຍອົງຂອງສະຖາບັນ ຕໍ່ເຄື່ອງມືຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງສິນເຊື້ອ, ເຊັ່ນ: ການປະກັນໄພ, ແລະ ລະດັບຄວາມສ່ຽງທີ່ຜູ້ປະກັນໄພຈະຕ້ອງແບກທາບໂດຍສະເພາະໃນກໍລະນີເກີດມີບັນຫາ. ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວວິທີການການເປີດເຜີຍຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ສັງລວມ (ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ເວລາ ແລະ ເນື້ອໃນ) ໃນລະດັບສາກົນຄວນຖືກພິຈາລະນາໂດຍບັນດາຜູ້ກຳນົດມາດຕະຖານ ແລະ ຜູ້ກຳນົດລະບຽບການ.

ພາກລັດຄວນກວດສອບຂົງເຂດຕ່າງໆຕໍ່ໄປນີ້ ຊຶ່ງການນຳໃຊ້ມາດຕະຖານຕ່າງໆອາດມີຜົນກະທົບຕໍ່ທັງລະບົບ

- ຈຸດອ່ອນໃນການນຳໃຊ້ຜົນການລົງທຶນຂີ້ຕາມມູນຄ່າຍຸດຕິທຳ. ບັນດາຄວາມເປັນໄປໄດ້ຂອງກໍລະນີການຂາຍແບບບົບບັງຄັບ ທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດໂດຍມູນຄ່າຍຸດຕິທຳ ທີ່ຕໍ່າກວ່າມາດຕະຖານ ຈະຕ້ອງໄດ້ມີການກວດສອບຢ່າງລະອຽດ. ວິທີການທີ່ຈະ

ແນະນຳໃຫ້ບໍລິສັດຕ່າງໆທຳການທົບທວນບັນດາອົງປະກອບທີ່ເປັນພື້ນຖານໃຫ້ແກ່ການປະເມີນມູນຄ່າໂດຍບັດສະຈາກການບົບບັງຄັບໃຫ້ຂາຍ ອາດຈະເປັນປະໂຫຍດ. ຂອບເຂດລະດັບ ທີ່ມູນຄ່າຍຸດຕິທຳ “ກໍ່ໃຫ້ເກີດ” ຄວາມເສຍຫາຍນັ້ນ ອາດເປັນການສົ່ງເສີມ ຫຼື ກຳນົດລະບຽບການ ແລະ ທິດຊື່ນຳໃນການຄຸ້ມຄອງ ຈຶ່ງຄວນມີການປະເມີນຄືນໃໝ່. ເປັນໜ້າທີ່ຂອງການຄວບຄຸມຢ່າງຮອບຄອບທີ່ຈະຕັດສິນຄວາມໜ້າເຊື່ອຖືໄດ້ຂອງວິທີການຕ່າງໆທີ່ນຳໃຊ້ໃນການກຳນົດມູນຄ່າຍຸດຕິທຳ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ ໃນເວລາທີ່ ວິທີ ມີການກຳນົດ ໄດ້ຖືກນຳໃຊ້, ຜູ້ກຳນົດມາດຕະຖານການບັນຊີ ຈະຕ້ອງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ເພີ່ມຂຶ້ນ ກ່ຽວກັບສິ່ງບົ່ງບອກຕ່າງໆທາງດ້ານສະເຖຍລະພາບທາງການເງິນໃນຂັ້ນຕອນການບັນຊີ ແລະການໃຫ້ຄຳແນະນຳຂອງຕົນ.

- **ແຮງຈູງໃຈໃນການສ້າງຕັ້ງ ໂຄງສ້າງເຄື່ອງມືການລົງທຶນ ແລະ ເສັ້ນທາງລຳລຽງທຶນ.**
ໂດຍຫຼັກການແລ້ວ, ເບໂຊ II. ສະໜອງແຮງຈູງໃຈນ້ອຍກ່ວາ ເບໂຊ II ໃນການໂອນ ຄວາມສ່ຽງໄປສູ່ຫົວໜ່ວຍທຸລະກິດລັກສະນະນັ້ນເພື່ອຈຸດປະສົງໃນການລົດຄ່າທຳນຽມຕົ້ນທຶນທາງການຕ່າງໆ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ການປະຕິບັດ ເບໂຊ II ຢ່າງເຂັ້ມງວດໂດຍຜູ້ຄວບຄຸມພາຍໃນປະເທດ, ຊຶ່ງມີທິດຊື່ນຳກ່ຽວກັບເງື່ອນໄຂໃນການໂອນຄວາມສ່ຽງ ທີ່ເຂັ້ມງວດກວ່າ ແລະ ມີການສະໜອງທຶນຢ່າງເໝາະສົມ, ແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນ. ຜູ້ກຳນົດມາດຕະຖານການບັນຊີ, ໂດຍການຮ່ວມມືກັບບັນດາຜູ້ຄວບຄຸມ,ຄວນເບິ່ງຄືນລະບຽບຫຼັກການ ຂອງການລວມກິດຈະການເພື່ອແກ້ໄຂແຮງຈູງໃຈທີ່ອາດສົ່ງເສີມໃຫ້ເກີດການຂາດຄວາມໂປ່ງໃສກ່ຽວກັບບັນດາກິດຈະກຳ ແລະ ຄວາມສ່ຽງ ນອກບັນຊີສະຫຼຸບຊັບສົມບັດ.
- **ການຄວບຄຸມທີ່ເຂັ້ມງວດຂຶ້ນຕໍ່ກັບຜູ້ສ້າງຫຼັກຊັບຂວດຈຳ.** ຢູ່ສະຫະລັດອາເມລິກາ ຄຳແນະນຳປີ 2006 ແລະ 2007 ທີ່ຂະຫຍາຍກ້ວາງອອກຂອງທະນາຄານກ່ຽວກັບວິທີການປ່ອຍກູ້ເພື່ອໃຫ້ກວມເອົາບັນດາຜູ້ສ້າງຫຼັກຊັບຂວດຈຳຄວນໄດ້ຖືກພິຈາລະນາ. ການປະສານງານຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ລະຫວ່າງ ບັນດາຜູ້ກຳນົດລະບຽບການຂອງທະນາຄານ ກໍ່ອາດໄດ້ຮັບການພັດທະນາຂຶ້ນ ຖ້າວ່າການຈັດແບ່ງລະຫວ່າງ ບັນດາອົງກອນທີ່ອອກລະບຽບຫຼັກການໄດ້ຮັບປະຕິບັດ. ຄວນມີການພິຈາລະນາວາງແຜນສ້າງກົນໄກທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ສ້າງໄດ້ຮັບຄວາມສ່ຽງທີ່ຕິດພັນກັບຫຼັກຊັບຂວດຈຳທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮ່າງຂຶ້ນມາ.

ອີກຂົງເຂດໜຶ່ງທີ່ຄວາມອ່ອນແອ ຂອງມັນປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນວິກິດການ ກໍ່ຄືການຄຸ້ມຄອງສະພາບຄ່ອງ ຂອງສະຖາບັນການເງິນ. ເປັນອັນຈະແຈ້ງແລ້ວວ່າມີຫຼາຍບັດໃຈທີ່ອາດສົ່ງເສີມໃຫ້ບັນດາສະຖາບັນການເງິນປ້ອງກັນຕົນເອງຢ່າງຂາດປະສິດທິຜົນ ຕໍ່ກັບສະພາບການຂອງສະພາບຄ່ອງທີ່ມີຜົນກະທົບທາງລົບ ເປັນສະພາບການທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ແກ້ໄຂ.

ສຳລັບສະຖາບັນການເງິນ, ວິກິດການໄດ້ໃຫ້ບົດຮຽນທີ່ສຳຄັນຫຼາຍຢ່າງຊຶ່ງລວມມີ:

- **ການຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງຂອງສະພາບຄ່ອງ** ບໍລິສັດ ຈະຕ້ອງຮູ້ປັດໄຈໃນການກະ ໂດດຂອງລາຄາໃຫຍ່ໆ (“ຊ່ອງຫວ່າງ”) ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວ ທີ່ມີການພົວພັນກັນໃນຮູບແບບຄວາມສ່ຽງຂອງຕະຫຼາດຂອງຕົນ, ແລະ ນຳໃຊ້ການດັດປັບຕໍ່ມາດຕະການດ້ານຄວາມສ່ຽງໃນບ່ອນທີ່ຈຳເປັນ. ການທົດສອບພາວະກົດດັນທີ່ດີກວ່າ ສາມາດປະຕິບັດໄດ້ດ້ວຍການຍຶດເວລາໃນການປະກອບທຶນໃຫ້ແກ່ການຂາດສະພາບຄ່ອງ ໃຫ້ຍາວອອກຕື່ມ ແລະ ປັບປຸງແຜນຮອງຮັບໃຫ້ດີຂຶ້ນ. ຄວາມໂປ່ງໃສ ທີ່ເວົ້າເຖິງຄວາມສ່ຽງດ້ານສະພາບຄ່ອງໄດ້ຖືກຄຸ້ມຄອງຄືແນວໃດຢູ່ໃນບໍລິສັດ ຄວນຫາໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນສຳລັບນັກທຸລະກິດ.
- **ມີສົມມຸດຕິຖານ ທີ່ເໝາະສົມກັບຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ ກ່ຽວກັບ ສະພາບຄ່ອງຂອງຫຼັກຊັບທີ່ມີໂຄງສ້າງສະລັບຊັບຊ້ອນ.** ການເອື້ອອຸຍອີງຂອງບໍລິສັດຕໍ່ກັບຫຼັກຊັບທີ່ເປັນໂຄງສ້າງສູງ ເພື່ອສ້າງເປັນຫຼັກຊັບຄຳປະກັນໄດ້ກາຍເປັນບັນຫາໃນຊ່ວງເວລາຂອງວິກິດການ. ໃນບັນຊີສະຫຼຸບຊັບສົມບັດການມີຊັບສິນທີ່ຄ່ອງຕົວໃນປະລິມານທີ່ຫຼາຍກວ່າ ຈະຊ່ວຍໃຫ້ສະຖາບັນສາມາດເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງທຶນໄດ້ງ່າຍກວ່າໃນຊ່ວງທີ່ມີພາວະກົດດັນ.

ຜູ້ກຳນົດກົດລະບຽບການດ້ານການເງິນ ແລະ ອົງກອນທີ່ມີອຳນາດດ້ານລະບຽບຫຼັກການ ກໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງສະແດງບົດບາດ ທີ່ຫ້າວຫັນໃນການທົບທວນບັນຫາ ກ່ຽວກັບ ການຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງຂອງສະພາບຄ່ອງ ແລະ ທິດຊຶ້ນຳດ້ານການຄວບຄຸມ, ແລະ ພິຈາລະນາການປັບປຸງດ້ານລະບຽບຫຼັກການອື່ນໆ

- **ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ທິດຊຶ້ນຳກ່ຽວກັບສະພາບຄ່ອງໃນລະດັບສາກົນ.** ໜ່ວຍປະຕິບັດງານຂອງຄະນະກຳມະການ ເບໂຊ ກ່ຽວກັບສະພາບຄ່ອງກຳລັງພິຈາລະນາທິດຊຶ້ນຳທີ່ມີຢູ່ໃນປະຈຸບັນຂອງຊຶງເຂດນີ້, ແລະ ການທົບທວນຢ່າງຮີບດ່ວນ ແມ່ນເປັນທີ່ຕ້ອງການ. ການນຳໃຊ້ເງິນຕາຫຼາຍສະກຸນໃນການປະກອບທຶນຂອງບັນດາທະນາຄານທີ່ເຄື່ອນໄຫວສາກົນ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ວິທີການທີ່ເປັນເອກະພາບກວ່າເກົ່າ ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງສະພາບຄ່ອງລະຫວ່າງປະເທດ ແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນ
- **ຕິດຕາມກວດກາວິທີການປະຕິບັດທີ່ດີທີ່ສຸດ.** ວິທີການທີ່ດີກວ່າໃນການຕິດຕາມຄວາມຄືບໜ້າເພື່ອບັນລຸ “ວິທີການປະຕິບັດທີ່ດີທີ່ສຸດ” ສຳລັບການຄຸ້ມຄອງສະພາບຄ່ອງ (ຕົວຢ່າງເຊັ່ນວິທີການຂອງຄະນະກຳມະການບາເຊວ, ຂອງ ເວທິຮ່ວມ ແລະ ຂອງສະຖາບັນການເງິນສາກົນ) ສາມາດຊ່ວຍປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ມີຊ່ອງຫວ່າງລະຫວ່າງສະຖາບັນ. ຖ້າຄວາມຄືບໜ້າຫາກບໍ່ພຽງພໍ, ລະບົບທີ່ຄ້າຍກັບເສົ້າ II ອາດມີຄວາມຈຳເປັນ, ຊຶ່ງໃນນັ້ນຜູ້ຄວບຄຸມມີໜ້າທີ່ເພື່ອຮັບປະກັນ ວ່າມີລະບົບຄຸ້ມຄອງສະພາບຄ່ອງທີ່ແທດເໝາະສຳລັບ ທະນາຄານ ແລະ ທະນາຄານມີມາດຕະການຮອງຮັບສະພາບຄ່ອງ ຢ່າງພຽງພໍ ແລະ ມີແຜນຮອງຮັບທີ່ພັດທະນາຂຶ້ນເປັນຢ່າງດີ.

ອົງກອນທີ່ມີອຳນາດດ້ານເງິນຕາ ກໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ທົບທວນວິທີການດຳເນີນງານຂອງຕົນໃນ ຊ່ວງວິກິດການເຊັ່ນດຽວກັນ. ເຫດການນີ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການອັດສິດສະພາບຄ່ອງທີ່ບໍ່ເຄີຍ ມີມາກ່ອນ ເຂົ້າສູ່ຕະຫຼາດລະຫວ່າງທະນາຄານ ແລະ ນຳໃຊ້ເຄື່ອງມືປະຕິບັດງານທີ່ບໍ່ເຄີຍຖືກ ນຳໃຊ້ມາກ່ອນ ທະນາຄານກາງຄວນສັງລວມບັນດານະໂຍບາຍທີ່ໃຊ້ການໄດ້ດີໃນຊ່ວງວິກິດ ການ ເພື່ອປັບປຸງການທຳງານຂອງຕະຫຼາດລະຫວ່າງທະນາຄານ ແລະການກະຈາຍ ສະພາບຄ່ອງໃຫ້ດີຂຶ້ນ. ນະໂຍບາຍທີ່ຄວນຖືກພິຈາລະນາ ມີດັ່ງນີ້:

- **ຄວາມຫຼາກຫຼາຍຂອງຫຼັກຊັບຄຳປະກັນ.** ເພື່ອໃຫ້ສະດວກບັນດາທະນາຄານກາງຄວນ ສາມາດດຳເນີນການໄດ້ກັບຫຼັກຊັບຄຳປະກັນຫຼາກຫຼາຍປະເພດ, ບາງທີ່ອາດມີການ ຕົກລົງກ່ຽວກັບຫຼັກຊັບຄຳປະກັນ ທີ່ສາມາດວາງໄດ້ຢູ່ຫຼາຍທະນາຄານກາງ. ຢ່າງໃດ ກໍ່ຕາມ ທະນາຄານກາງ ຕ້ອງມີນະໂຍບາຍວາງລາຄາຫຼັກຊັບຄຳປະກັນທີ່ພັດທະນາຂຶ້ນ ເປັນຢ່າງດີ ເພື່ອຫຼີກລ່ຽງການແບກຫາບສິນເຊື້ອ ແລະຄວາມສ່ຽງດ້ານສະພາບຄ່ອງ ສູງ ເກີນໄປໃນໃບສະຫຼຸບຊັບສົມບັດຂອງເຂົາເຈົ້າ.
- **ກຸ່ມຄູ່ສັນຍາທີ່ກວ້າງຂວາງ.** ທະນາຄານກາງຄວນມີກຸ່ມຂອງທະນາຄານຄູ່ສັນຍາ ທີ່ ກວ້າງຂວາງ ເຊິ່ງສ້າງຂຶ້ນໃນຊ່ວງໄລຍະປົກກະຕິທີ່ສາມາດຮັບເອົາສະພາບຄ່ອງໄດ້ ໃນເວລາທີ່ມີຄວາມກົດດັນ. ການປັບປຸງກຸ່ມນີ້ໃນຊ່ວງທີ່ມີພາວະກົດດັນສາມາດເປັນ ສັນຍານບອກວ່າທະນາຄານໃດໜຶ່ງ ທີ່ມີຫຼັກຊັບຄຳປະກັນທີ່ໄດ້ຮັບການຍອມຮັບໃໝ່ໆ, ອາດໄດ້ຮັບການປະຕິບັດເປັນພິເສດ
- **ໂຄງສ້າງຂອງການຄົບອາຍຸຊຳລະໃນການສະໜອງສະພາບຄ່ອງ.** ຂັ້ນຕອນການດຳ ເນີນງານ ທີ່ສາມາດສະໜອງສະພາບຄ່ອງ ທີ່ມີວາລະຄົບຊຳລະແຕກຕ່າງກັນ ອາດເປັນ ປະໂຫຍດ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ການປັບປຸງຄຸນລັກສະນະຂອງການຄົບອາຍຸຊຳລະໃນໃບ ສະຫຼຸບຊັບສົມບັດຂອງທະນາຄານກາງ ຈຳເປັນຕ້ອງຕາມມາດ້ວຍການອະທິບາຍທີ່ສະ ແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ມີຄວາມສອດຄ່ອງກັບຍຸດທະສາດນະໂຍບາຍດ້ານເງິນຕາ
- **ການປະສານງານທີ່ດີຂຶ້ນ ລະຫວ່າງບັນດາຜູ້ກວດກາດ້ານການເງິນ.** ທະນາຄານກາງ ແລະທະນາຄານອື່ນໆ ທີ່ຕິດຕາມກວດກາບັນດາສະຖາບັນການເງິນຕ່າງໆ ຄວນ ປັບປຸງສາຍພົວພັນໃຫ້ໃກ້ສືດກວ່າເກົ່າ ແລະ ປັບປຸງການແບ່ງປັນຂໍ້ມູນ ເພື່ອໃຫ້ສາມາດ ຄາດຄະເນບັນຫາຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວກັບສະພາບຄ່ອງ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການຊຳລະ ໄດ້ດີຂຶ້ນ. ບັນດາທະນາຄານກາງຄວນຮັບປະກັນວ່າພວກເຂົາສາມາດເຂົ້າເຖິງຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານຂອງທະນາຄານເອກະເທດໃດໜຶ່ງໄດ້ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ເພື່ອໃຫ້ສາມາດຕັດສິນສະ ຖານະພາບຂອງຜູ້ທີ່ອາດຈະເປັນຄູ່ສັນຍາໃນອານາຄົດ.
- **ການຄຸ້ມຄອງດ້ານຄວາມຮັບຜິດຊອບແລະການບັງຄັບປະຕິບັດ.** ຜູ້ຊີ້ນຳ ຄວນໄດ້ຮັບ ອຳນາດຕາມກົດໝາຍແລະແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນຢ່າງພຽງພໍ, ຕົວຢ່າງ, ຖ້າສະຖາບັນ ຕ່າງໆ ໂຕ້ຕອບຜູ້ກຳນົດລະບຽບຫຼັກການ ແລະ ຜູ້ຊີ້ນຳ ແລ້ວຂອບເຂດຂອງຄວາມບໍ່ ແນ່ນອນ ແລະ ການຕັດສິນຕາມລຳຟັງໃຈ ອາດມີສູງ. ສະນັ້ນ, ຈະເປັນການດີຖ້າ

ມອບຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການຄຸ້ມຄອງຊຶ້ນຈໍາ ແລະ ການບັງຄັບປະຕິບັດ ສໍາລັບສະຖາບັນໜຶ່ງດຽວ ໃຫ້ແກ່ອົງກອນເອກະລາດໃດໜຶ່ງ. ການແບ່ງປັນຂໍ້ມູນຂ່າວສານແລະການປະສານງານລະຫວ່າງປະເທດຂອງອົງກອນຕ່າງໆເຫຼົ່ານັ້ນ ຄວນໄດ້ຮັບການເສີມສ້າງໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ.

ສັງລວມແລ້ວ, ຍັງມີຫຼາຍຂົງເຂດທີ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການເອົາໃຈໃສ່ເພີ່ມເຕີມ ຈາກບັນດາຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຈາກ ຕະຫຼາດເອກະຊົນ ແລະ ພາກລັດ. ສໍາລັບກອງທຶນເງິນຕາສາກົນແລ້ວ (IMF) ຍັງສົ່ງເສີມວິທີການດໍາເນີນການທີ່ດີທີ່ສຸດສໍາລັບວິກິດການການເງິນ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງສະພາບຄ່ອງຂອງທະນາຄານກາງ ຢ່າງຈິງຈັງ. ປະເດັນຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກກ່າວເຖິງໃນໂຄງການປະເມີນຂະແໜງການການເງິນຂອງ IMF ແລະ ຍັງຈະມີຄວາມພະຍາຍາມຫຼາຍຂຶ້ນຕື່ມອີກໃນການນໍາໃຊ້ວິທີການເຫຼົ່ານັ້ນເຂົ້າໃນການແນະນໍາດ້ານນະໂຍບາຍ ແບບທະວີພາຄີ ແລະ ພະຫຸພາຄີຂອງ IMF.

ໃນຂະນະທີ່ວິກິດການຍັງສືບຕໍ່ຜັນຜວນ, ບົດຮຽນຕ່າງໆກໍ່ຍັງບໍ່ທັນສົມບູນ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ບາງບັນຫາຍັງຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂຢ່າງຮີບດ່ວນ--ການສ້າງຄວາມໝັ້ນໃຈຄືນໃຫ້ແກ່ສະຖາບັນການເງິນ ຈະເປັນວຽກບຸລິມະສິດອັນໜຶ່ງ. ບັນຫາອື່ນໆອາດຮຽກຮ້ອງໃຫ້ທົບທວນແລະສຶກສາຄືນຄຳວ່າເພີ່ມເຕີມ ເພື່ອສາມາດຈໍາກັດຜົນກະທົບທີ່ບໍ່ພົງບາດຖະໜາຂອງປະຕິບັດງານດ້ານລະບຽບຫຼັກການ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງ ໃຫ້ມີໜ້ອຍທີ່ສຸດ.

ບັນດາຈຸດທີ່ເນັ້ນໜັກສຳລັບ ພາກທີ 2:

ໂຄງສ້າງດ້ານການເງິນ: ບັນຫາ ກ່ຽວກັບການຕີມູນຄ່າ ແລະ ການເປີດເຜີຍ
ບົດລາຍງານຄວາມສະເຖຍລະພາບດ້ານການເງິນສາກົນ (GFSR), ເມສາ 2008

ບັນດາຈຸດທີ່ສຳຄັນ

- ຄວາມອ່ອນແອໃນການຕີມູນຄ່າ ແລະ ການເປີດເຜີຍ ຂອງໂຄງສ້າງຜະລິດຕະພັນດ້ານການເງິນ ໄດ້ມີສ່ວນເຮັດໃຫ້ເກີດວິກິດການດ້ານການເງິນໃນປັດຈຸບັນຢ່າງໜັກ ແລະ ຍືດເຍື້ອ, ເປັນຜົນເຮັດໃຫ້ເກີດວິກິດທາງການສະໜອງທຶນ ແລະ ຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຢ່າງຮ້າຍແຮງ.
- ໃນຫລາຍໆກໍລະນີ, ບັນດານັກລົງທຶນແມ່ນປະເມີນຄວາມສ່ຽງທີ່ບໍ່ມີຊັບຸ້ນຢູ່ໃນໂຄງສ້າງ ຜະລິດຕະພັນເຫລົ່ານີ້ ຕໍ່ກວ່າຕົວຈິງ, ການຄາດຄະເນລ່ວງໜ້າທີ່ບໍ່ພຽງພໍ ແລະ ການອີງໃສ່ການປະເມີນຂອງໜ່ວຍງານຕົວແທນຈັດອັນດັບສິນເຊື່ອທີ່ບໍ່ສົມສ່ວນ.
- ຂອບເຂດຂອງຄວາມສ່ຽງທາງດ້ານສະຖາບັນການເງິນ (ຕົວຢ່າງ, ການປະເມີນຄວາມສ່ຽງ ຂອງກິດຈະກຳຂອງສະຖາບັນ) ແມ່ນບໍ່ພຽງພໍສຳລັບການເປີດເຜີຍ ນອກໄປສະຫລຸບຊັບສົມບັດ ຂອງບັນດາ ຫົວໜ່ວຍທຸລະກິດສູ່ສາທາລະນະ, ເຊັ່ນວ່າ ໂຄງສ້າງການລົງທຶນດ້ານພາຫະນະ ຫລື ການຮັກສາ ປ້ອງກັນຫລັກຊັບໄລຍະສັ້ນ.
- ການນຳສະເໜີນະໂຍບາຍ ຄວນຈະແນ່ໃສ່ ການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງບັນດາຈຸດອ່ອນ ແລະ ຊ່ອງຫວ່າງ ໃນການບັນຊີ ແລະ ກອບລະບຽບກົດໝາຍ, ການທີ່ບໍ່ມີຫົວຄິດປະດິດສ້າງດ້ານການເງິນ ແລະ ການຕະຫລາດ ທີ່ເດີນແມ່ນແລ່ນສະດວກຕາມໜ້າທີ່ຂອງມັນ.

ວິກິດການດ້ານການເງິນເລີ່ມຕົ້ນແຕ່ທ້າຍເດືອນ ກໍລະກົດ ປີ 2007 ໄດ້ນຳມາຊຶ່ງການຊອກຫາຈຸດອ່ອນທີ່ເປັນຕົ້ນຕໍໃນໂຄງສ້າງຜະລິດຕະພັນດ້ານການເງິນໃນອົງປະກອບໃໝ່ ແລະ ການສະໜັບສະໜູນການຕະຫລາດ, ຕົ້ນແບບທຸລະກິດ, ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມດ້ານລະບຽບກົດໝາຍ. ວິກິດການໄດ້ສົ່ງຜົນໃຫ້ເກີດມີຄວາມບໍ່ແນ່ນອນຢ່າງຫລວງຫລາຍກ່ຽວກັບການຕີມູນຄ່າດ້ານບັນຊີ ກ່ຽວກັບຊັບສິນການເງິນ; ການເປີດເຜີຍຂອງສະຖາບັນການເງິນ, ຊຶ່ງລວມເຖິງຄວາມສ່ຽງຈາກນອກໄປສະຫລຸບຊັບສົມບັດ; ແລະ

ສິ່ງຜົນໃຫ້ມີຄວາມບໍ່ແນ່ນອນ ກ່ຽວກັບ ບັນດາຄູ່ຮ່ວມສັນຍາຂະຫຍາຍອອກ ແລະ ຄວາມບໍ່ແນ່ນອນ ໃນການທີ່ເຮັດໃຫ້ໃບສະຫຼຸບຊັບສິມບັດ ຂອງພວກເຂົາເຂັ້ມແຂງ.

ພາກນີ້ແມ່ນສຸມໃສ່ສອງປັດໄຈທີ່ເປັນຂໍ້ກຸນແຈ ໃນການມີສ່ວນເຮັດໃຫ້ເກີດວິກິດການດ້ານການເງິນ. ອັນທຳອິດ, ມັນໄດ້ກວດກາເບິ່ງການຕີມູນຄ່າ ແລະ ການປະຕິບັດຕົວຈິງວຽກງານດ້ານບັນຊີ ສຳລັບ ໂຄງສ້າງຜະລິດຕະພັນດ້ານການເງິນ. ອັນທີສອງ, ມັນໄດ້ສົນທະນາ ການທຸລະກິດ ແລະ ລະບຽບ ກົດໝາຍ ທີ່ດຶງດູດ ທີ່ກະຕຸ້ນໃຫ້ມີການເຕີບໂຕ ຂອງຜະລິດຕະພັນເຫຼົ່ານີ້, ປະສົບການໃນການຄຸ້ມ ຄອງຄວາມສ່ຽງຂອງ ການສົ່ງເສີມສະຖາບັນການເງິນ. ນອກເໜືອຈາກນີ້, ຍ້ອນວ່າ ມັນມີຜົນກະທົບ ຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງຂອງໜ່ວຍງານຈັດອັນດັບສິນເຊື້ອ ແລະ ໂຄງສ້າງຂອງຜະລິດຕະພັນເຫຼົ່ານີ້, ບົດນີ້ ໄດ້ກວດກາເບິ່ງວິທີການສຳລັບການປະກອບສ້າງຂອງການຈັດອັນດັບດັ່ງກ່າວ.

ພາກນີ້ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນຊ່ອງຫວ່າງ ແລະ ຈຸດບົກຜ່ອງທີ່ເປັນໄປໄດ້ ໃນແຕ່ລະຂົງເຂດເຫຼົ່ານີ້. ອັນທຳອິດ, ປະສົບການມ່ຽມານີ້ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນການນຳໃຊ້ກອບວຽກ ການບັນຊີ ມູນຄ່າຍຸດຕິທຳ ສາມາດ ເຮັດ ໃຫ້ລາຄາຫລຸດລົງຕື່ມອີກ ເມື່ອມີເປົ້າໝາຍວາງໄວ້ (ອາດຈະເປັນການບັງຄັບໃຊ້ໂດຍບັນດາສະຖາບັນ ການເງິນ ຫລື ໂດຍລະບຽບຫລັກການວາງໄວ້) ທີ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຂາຍຊັບສິນເມື່ອມູນຄ່າຍຸດຕິທຳ ຫລຸດລົງ ຕໍ່ກ່ວາລະດັບຄາດໝາຍທີ່ກຳນົດໄວ້. ອັນທີສອງ, ບັນດາສະຖາບັນການເງິນໄດ້ສ້າງຕັ້ງຫົວໜ່ວຍນິຕິ ກຳ, ເຊັ່ນວ່າ ໂຄງສ້າງການລົງທຶນດ້ານພາຫະນະ (SIVs) ແລະ ບ່ອນຄ້າຂາຍຫລັກຊັບໄລຍະສັ້ນ, ນອກເໜືອຈາກໃບສະຫຼຸບຊັບສິມບັດ ແລະ ບໍ່ມີການແກ້ໄຂຄວາມສ່ຽງທີ່ຕິດພັນ. ຜົນອອກມາກໍຄືວ່າ ມັນເກີນຂອບເຂດຂອງການສັງລວມຄວາມສ່ຽງ ຂອງທະນາຄານ ທີ່ອ້າງອີງໄດ້ວ່າມັນແຄບເກີນໄປ ສຳລັບ ຄວາມສ່ຽງທີ່ຈະຖືກແກ້ໄຂ ຊຶ່ງຄວາມສ່ຽງດັ່ງກ່າວແມ່ນຍັງບໍ່ທັນໂປ່ງໃສຕໍ່ບັນດານັກລົງທຶນ ແລະ ຜູ້ວາງລະບຽບການ. ສົນທິສັນຍາ ບາເຊວ II ໄດ້ແກ້ໄຂລະບຽບຫລາຍໆຂໍ້ເຫຼົ່ານີ້, ແຕ່ກໍຍັງມີຊ່ອງຫວ່າງ ຢູ່ບາງອັນ. ນອກຈາກນີ້, ຂໍ້ຕົ ຕໍ່ຮອບວຽນຂອງທັງ ການຈຸດສະນວນການບັນຊີມູນຄ່າຍຸດຕິທຳ ແລະ ຂໍ້ ຮຽກຮ້ອງດ້ານເງິນທຶນ ຈາກ ສົນທິສັນຍາ ບາເຊວ II ອາດຈະບັງຄັບຊຶ່ງກັນ ແລະ ກັນ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນຍິ່ງ ເຮັດໃຫ້ເສດຖະກິດຫລຸດຖອຍລົງກວ່າເກົ່າ.

ຫລາຍໆນະໂຍບາຍໄດ້ນຳມາ, ກໍຄືໄດ້ນຳສະເໜີໃຫ້ສຳລັບການລິເລີ່ມຂອງພາກເອກະຊົນ ທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນ ໃນພາກນີ້, ມີບາງອັນແມ່ນໄດ້ຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນການພິຈາລະນາ. ສຳລັບຂົງເຂດພາກເອກະຊົນ:

- ການຫັນເປັນມາດຕະຖານຂອງບາງຜະລິດຕະພັນການເງິນທີ່ປອດຄວາມສ່ຽງ ອາດຈະຊ່ວຍ ເຮັດໃຫ້ບັນດາຜູ້ລົງທຶນເຂົ້າໃຈຕື່ມ ກ່ຽວກັບຄວາມສ່ຽງ ແລະ ສິ່ງເສີມການຊຳລະສະສາງໄດ້ໄວ

ໂດຍຜ່ານການພັດທະນາຕະຫລາດຂັ້ນສອງ. ການຫັນເປັນມາດຕະຖານຍັງສາມາດອຳນວຍ
ຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາ ສຳນັກງານຫັກບັນຊີ ຊຶ່ງອາດເຮັດໃຫ້ແກ້ໄຂ ຄວາມສ່ຽງ
ທີ່ຕິດພັນກັບບັນດາຜະລິດຕະພັນການເງິນທີ່ຊື້-ຂາຍກັນຜ່ານຄອມພິວເຕີ້.

- ພ້ອມກັນນັ້ນ, ເພື່ອໃຫ້ແຕກຕ່າງກັນກັບລະບົບການຈັດລຳດັບກ່ຽວກັບຜະລິດຕະພັນສິນເຊື້ອ,
ບັນດາໜ່ວຍ ງານຕົວແທນຄວນຈະສະໜອງ ຂໍ້ມູນວິໄຈໃຫ້ບັນດາຜູ້ລົງທຶນຫລາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ
ຕໍ່ກັບສິ່ງອ່ອນ ໄຫວທີ່ເປັນໄປໄດ້ໃນການຈັດລຳດັບ.
- ຄວາມໂປ່ງໃສຕໍ່ກັບສິນຄ້າດັ່ງເດີມແມ່ນເປັນສິ່ງຈຳເປັນ, ຊຶ່ງຄວນຈະລວມມີຂໍ້ມູນທີ່ພຽງພໍ ແລະ
ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ງ່າຍ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ບັນດານັກລົງທຶນເຂົ້າໃຈດີກວ່າ ກ່ຽວກັບຄວາມສ່ຽງຂອງ
ສິນຄ້າ, ລວມທັງຊັບສິນທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້, ການຕີມູນຄ່າການຊົມໃຊ້ ແລະ ການປ່ຽນແປງທີ່ອ່ອນ
ໄຫວງ່າຍ.
- ບັນດາສະຖາບັນການເງິນ ທີ່ບັນຈຸຄວາມສ່ຽງ ນອກໃບສະຫລຸບຊັບສົມບັດຄວນຈະເປີດເຜີຍຂໍ້
ມູນໂດຍສັງລວມ ຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ແລະ ຫັນເວລາ, ລວມທັງປະລິມານ ແລະ
ຄວາມອ່ອນໄຫວຂອງສິນເຊື້ອ, ຄວາມສ່ຽງຂອງຕະຫລາດ ແລະ ຄວາມຄ່ອງຕົວ, ແລະ
ການປ່ຽນແປງ ຂອງ ຄວາມສ່ຽງເຫລົ່ານີ້ຢູ່ຕະຫລອດເວລາ.

ໃນຂົງເຂດນະໂຍບາຍພາກລັດ:

- ຈຸດບົກຜ່ອງໃນການປະຕິບັດ ການບັນຊີມູນຄ່າຍຸດຕິທຳ ຊຶ່ງຄວນຈະມີການແກ້ໄຂ. ຫລັກການ
ຕັດສິນວ່າ ການບັງຄັບການຂາຍເມື່ອມູນຄ່າຍຸດຕິທຳ ມີຄ່າຕໍ່ກວ່າກອບຈຳກັດໄວ້ ຈະຕ້ອງ
ໄດ້ມີການກວດກາ. ການຜັນຂະຫຍາຍ ກ່ຽວກັບມູນຄ່າຍຸດຕິທຳ “ຈຸດສະນວນ” ແມ່ນອາດຕ້ອງ
ສົ່ງເສີມ ຫລື ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບ ແລະ ຄຳແນະນຳອາດຈະຕ້ອງໄດ້ມີການປະເມີນຄ່າຄືນໃໝ່.
- ການຜັນຂະຫຍາຍຕື່ມ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢ່າງລະມັດລະວັງ ຂອງສົນທິສັນຍາ ບາເຊວ
II ຈະຊ່ວຍຫລຸດຜ່ອນຊ່ອງຫວ່າງໃນກອບວຽກງານ. ໃນບົດພາກນີ້ໄດ້ສະເໜີການເນັ້ນໜັກໃສ່
ເສົາຄຳທີ III ຫລາຍກວ່າ ກ່ຽວກັບການກວດກາຕິດຕາມຕະຫລາດ ແລະ ຈັດແບ່ງ ຄວາມໄວ້
ວາງໃຈຕໍ່ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ໃຫ້ແກ່ບັນດານັກລົງທຶນ ແລະ ບັນດາຜູ້ຊື້ນຳ ນຳພາ ແລະ ຜັນຂະ
ຫຍາຍບົດແນະນຳ ພາຍໃນເສົາຄຳທີ II ສຳລັບບັນດາຜູ້ຊື້ນຳ ນຳພາກ່ຽວກັບການໂອນ ຄວາມ
ສ່ຽງຂອງສິນເຊື້ອອອກ ຈາກໃບສະຫລຸບຊັບສົມບັດ, ແລະ ພາຍໃນເສົາຄຳທີ I ສຳລັບການທົບ
ທວນຄືນນຳໜັກຂອງຄວາມສ່ຽງ ສຳລັບການສະໜອງສິນເຊື້ອສຸກເສີນໄວ້.

ບັນດາຈຸດ ທີ່ເນັ້ນໜັກສໍາລັບ ພາກທີ 3:
ຕະຫລາດ ແລະ ຄັງເງິນທຶນທີ່ຂາດສະພາບຄ່ອງ: ເມື່ອຄວາມສ່ຽງຂອງພາກເອກະຊົນ
ໄດ້ກາຍເປັນຄວາມສ່ຽງຂອງພາກລັດ
ບົດລາຍງານຄວາມສະເຖີຍລະພາບດ້ານການເງິນສາກົນ (GFSR), ເມສາ 2008

ບັນດາຈຸດທີ່ເປັນຂໍ້ກຳນົດ

- ການເຊື່ອມໂຍງກັນທີ່ສັບຊ້ອນນລະຫວ່າງຄັງເງິນທຶນ ແລະ ສະພາບຄ່ອງ ຂອງຕະຫລາດ ໄດ້ກົດດັນ ໃຫ້ເກີດມີວິກິດການໃນຊ່ວງໄລຍະປັດຈຸບັນ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ປະສານສົມທົບຊຶ່ງກັນ ແລະ ກັນໃນ ການເຮັດໃຫ້ເກີດມີສະພາບຄ່ອງຕໍ່າລົງ.
- ສະພາບແວດລ້ອມດ້ານການເງິນໃນຊຸມປີມື້ນີ້ໄດ້ສົ່ງເສີມໃຫ້ບັນດາບໍລິສັດດ້ານການເງິນໄດ້ ໄວ້ວາງໃຈເກີນໄປກ່ຽວກັບ ການຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງດ້ານສະພາບຄ່ອງ, ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ອີງໃສ່ ແຫລ່ງເງິນທຶນໃຫຍ່ ແບບຂາຍຍົກ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບປະກັນຕໍ່ກັບເຫດການລະບົບກ້ວາງ ທີ່ ອາດບໍ່ມີສະພາບຄ່ອງທີ່ເປັນ ແລະ ການທີ່ອີງໃສ່ແຕ່ການເຂົ້າແຊກແຊງຂອງທະນາຄານກາງ ເພື່ອຕອບສະ ໜອງຄວາມຕ້ອງການດ້ານສະພາບຄ່ອງເມື່ອສຸກເສີນ.
- ເພື່ອແກ້ບັນຫາ, ບັນດາບໍລິສັດ ຕ້ອງໄດ້ຮັບມືກັບການຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງດ້ານສະພາບຄ່ອງຢ່າງ ຈິ່ງຈັງ. ໂດຍສະເພາະ, ຕ້ອງໄດ້ເພີ່ມບົດທົດສອບຂຶ້ນໃນດ້ານຄວາມເຄັ່ງຄັດ ແລະ ການຊີ້ນຳ ນຳພາຄວນຮັບປະກັນວ່າ ບັນດາບໍລິສັດໃຫຍ່ຕ້ອງສາມາດຢູ່ລອດໄດ້ໃນຊ່ວງໄລຍະທີ່ສຳຄັນ ໂດຍປາສະຈາກການເຂົ້າຫາບັນດາຕະຫລາດຂາຍຍົກ.
- ທະນາຄານກາງໄດ້ປະດິດຄິດສ້າງຢ່າງແທດເໝາະເພື່ອປັບປຸງ ຂອງການແຈກຢາຍ ສະພາບຄ່ອງ ແລະ ການປະຕິບັດໜ້າທີ່ງານ ຂອງບັນດາຕະຫລາດ ທະນາຄານພາຍໃນ. ວິກິດການໄດ້ສະແດງ ໃຫ້ເຫັນວ່າມີຄວາມຕ້ອງການ ສໍາລັບທະນາຄານກາງຕ້ອງສາມາດ ຂະຫຍາຍສະພາບຄ່ອງ ໃນລະດັບຕາມເວລາກຳນົດ, ໄປເຖິງຂອບເຂດທີ່ກ້ວາງກວ່າ ຂອງບັນດາຄູ່ຮ່ວມສັນຍາ, ຕໍ່ຕ້ານກັບ ຂອບເຂດຂອງຫລັກຊັບຄຳປະກັນ.

ເມື່ອວິກິດການໄດ້ຄືບໜ້າຈາກບັນຫາຄັງເງິນທຶນ ສຳລັບ ໂຄງສ້າງເຄື່ອງມື ຂອງການລົງທຶນ (Structure Investment Vehicles) ແລະ ເຮັດໃຫ້ສະພາບຄ່ອງພາຍໃນທະນາຄານ ຫລຸດລົງ, ການຄຸ້ມຄອງສະພາບຄ່ອງພາຍໃນທະນາຄານຈຳນວນໜຶ່ງໄດ້ສະແດງໃຫ້ ເຫັນ ວ່າມັນບໍ່ພຽງພໍ. ໃນຄະນະດຽວກັນ, ໄດ້ລົບລ້າງສະພາບຄ່ອງໃນຕະຫລາດຄັງເງິນ ທີ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີ ການແຊກແຊງ ທີ່ເປັນເທື່ອທຳອິດ ໂດຍທະນາຄານກາງ ເພື່ອ ແກ້ໄຂບັນຫາຈຸດບົກຜ່ອງ ໃນຕະຫລາດ ການເງິນ ຢູ່ໃນທະນາຄານພາຍໃນ.

ພາກທີ 3 ເນັ້ນເບິ່ງຢູ່ ສອງຂົ້ວ ລະຫວ່າງ ສະພາບຄ່ອງຂອງຕະຫລາດ (ຄວາມອາດສາມາດຊື້ ແລະ ຂາຍ ຊັບສິນອັນໜຶ່ງ ກັບການປ່ຽນແປງລາຄານ້ອຍໆທີ່ຕິດພັນ) ແລະ ສະພາບ ຂອງຄັງເງິນທຶນ (ຄວາມອາດສາມາດຂອງສະຖາບັນ ໃນການຊຳລະສະສາງ ທີ່ໄດ້ໄດ້ຕົກລົງເຊັ່ນສັນຍາ - ກັບການຊຳລະສະສາງໃຫ້ ທັນ ເວລາ). ນອກນັ້ນຍັງກວດກາເບິ່ງ ນະໂຍບາຍເຂົ້າແຊກແຊງຕ່າງໆ ໂດຍບັນດາທະນາຄານກາງ. ຫລາຍໆ ນະໂຍບາຍ ແມ່ນໄດ້ຖອດຖອນບົດຮຽນຈາກການວິໄຈ.

ສິ່ງທ້າທາຍແບບກະທັນຫັນ ແມ່ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ໄລຍະເວລາ ແລະ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ຂອງວິກິດການ ຫລຸດລົງ. ການກະທຳຢ່າງຕັ້ງໜ້າ ທີ່ສຸມໃສ່ການຫລຸດຜ່ອນຄວາມບໍ່ແນ່ນອນລົງ ແລະ ການສ້າງຄວາມໝັ້ນໃຈໃນລະບົບຕະຫລາດການເງິນທີ່ສຸກຫງອ່ມ ຄວນຈະເປັນບູລິມະສິດທຳອິດ. ບາງຂັ້ນຕອນແມ່ນອາດຈະດຳເນີນໂດຍຂົງເຂດພາກເອກະຊົນໂດຍປາສະຈາກຄວາມຈຳເປັນທີ່ຕ້ອງປ່ຽນແປງລະບຽບຫລັກການ. ອື່ນໆອີກ, ບ່ອນໃດທີ່ທາດແທ້ ຂອງບັນຫາພາກລັດທີ່ຫລີກລ້ຽງການແກ້ໄຂຂອງພາກເອກະຊົນ ພຽງແຕ່ດ້ານດຽວ, ຈະຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຂົງເຂດທາງການເຂົ້າມີສ່ວນຮ່ວມ.

ຂົງເຂດທີ່ພາກເອກະຊົນໃນພາກຕົວຈິງອາດຈະສາມາດປັບປຸງໄດ້:

- ການທົດສອບຄວາມກົດດັນຢ່າງໜັກໜ່ວງ ມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເຮັດເປັນໄລຍະຍາວກວ່າເກົ່າ ກ່ຽວກັບການຂາດສະພາບຄ່ອງດ້ານເງິນທຶນທີ່ໄດ້ສົມມຸດຖານ ແລະ ໄດ້ປັບປຸງ ການວາງແຜນເພື່ອຄວາມບໍ່ແນ່ນອນ. ມີຄວາມໂປ່ງໃສທີ່ດີກວ່າ ຕໍ່ກັບຄວາມສ່ຽງດ້ານສະພາບຄ່ອງແມ່ນ ຈະບໍລິຫານພາຍໃນບໍລິສັດ ຄວນຈະມີໄວ້ໃຫ້ບັນດານັກລົງທຶນ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມສັນຍາ, ໂດຍສະເພາະຕໍ່ກັບ ການໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາໃນການໃຫ້ກູ້ຢືມ ທີ່ບໍ່ສະແດງໃນໃບສະຫລຸບຊັບສົມບັດຂອງບັນດາ ຫົວໜ່ວຍທຸລະກິດ.
- ບັນດາສະຖາບັນຄວນ ຈະເປີດເຜີຍຍຸດທະສາດການຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງຢ່າງກວ້າງຂວງ. ຍົກຕົວ ຢ່າງ, ພວກເຂົາຄວນຈະລາຍງານໄລຍະເບົ້າໝາຍຂອງພວກເຂົາ ກ່ຽວກັບການ

ເອົາໂຕລອດ ໂດຍປາສະຈາກຄັງເງິນທຶນຕະຫລາດຂາຍຍົກ ແລະ ການໃຫ້ສົມມຸດຖານພື້ນຖານຂອງພວກເຂົາ.

- ການຖືຊັບສິນທີ່ມີສະພາບຄ່ອງສູງຫລາຍກວ່າ ເພື່ອໃຊ້ເປັນຫລັກຊັບຄຳປະກັນຈະອະນຸຍາດໃຫ້ບັນດາສະຖາບັນສາມາດເຂົ້າເຖິງແຫລ່ງຄັງເງິນທຶນ ໃນໄລຍະເວລາທີ່ມີຄວາມກົດດັນ. ບັນດາບໍລິສັດກໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມລະມັດລະວັງໃນການບໍລິຫານກະແສເງິນສົດທີ່ບໍ່ທຽບຄູ່ກັນໄດ້ ແລະ ການສຸມໃສ່ບັນດາແຫລ່ງຄັງເງິນທຶນ.

ຂົງເຂດທີ່ການກະທຳພາກລັດຄວນຈະພິຈາລະນາ:

- ບັນດາຜູ້ຊື້ນຳນຳພາອາດຈະເອົາໃຈໃສ່ຫລາຍຂຶ້ນຕື່ມ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າ ທະນາຄານມີລະບົບການຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ໂຄງສ້າງການບໍລິຫານພາຍໃນເຂັ້ມແຂງ. ເມື່ອຜູ້ຊື້ນຳນຳພາບໍ່ເພິ່ງພໍໃຈກັບການຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງນັ້ນ, ພວກເຂົາຄວນຈະຕ້ອງຍືນຍັນໃຫ້ມີ ເງິນທຶນຫລາຍຂຶ້ນ ແລະ ມີ ສະພາບຄ່ອງຫລາຍກວ່າເກົ່າ.
- ການປັບປຸງໃນການຮັບປະກັນຄວາມຄົບໜ້າຕໍ່ກັບການບັນລຸເຖິງການປະຕິບັດຕົວຈິງທີ່ດີສຳລັບ ການຄຸ້ມຄອງສະພາບຄ່ອງ ອາດຈະຊ່ວຍໃນການແກ້ໄຂບັນຫາຢູ່ບາງສະຖາບັນ. ຖ້າຫາກ ຄວາມຄົບໜ້າບໍ່ພຽງພໍ, ການແກ້ໄຂຄວາມສ່ຽງດ້ານສະພາບຄ່ອງ ອີງໃສ່ແບບວິທີການດັ້ງເດີມ (ເຊັ່ນ: ຊັບສິນຄ່ອງຕົວຕໍ່ສຸດ ທີ່ມີຢູ່) ອາດຈະຕ້ອງຈຳເປັນທີ່ຈະເອົາມາໃຊ້.
- ເມື່ອມີສະພາບ ທີ່ໃຫ້ເກີດວິກິດການ ນັ້ນໝາຍເຖິງບັນດາທະນາຄານກາງມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງອັດສິດສະພາບຄ່ອງເຂົ້າໄປເພື່ອຕ້ານກັບຂະໜາດວົງກວ້າງຂອງຫລັກຊັບຄຳປະກັນ. ເຖິງແນວໃດກໍ່ຕາມ, ບັນດາທະນາຄານຈະຕ້ອງໄດ້ມີການວາງນະໂຍບາຍດ້ານລາຄາຂອງຫລັກຊັບຄຳປະກັນນັ້ນເປັນຢ່າງດີ ເພື່ອຫລີກລ້ຽງບັນຫາສິນເຊື່ອບໍ່ໄດ້ຮັບຕາມເວລາ ແລະ ຄວາມສ່ຽງໃນດ້ານສະພາບຄ່ອງເກີດຂຶ້ນ.
- ບັນດາທະນາຄານກາງ ຄວນຈະມີກຸ່ມບັນດາທະນາຄານຄູ່ຮ່ວມສັນຍາທີ່ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໃນຊ່ວງໄລຍະເວລາປົກກະຕິຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ສາມາດເຂົ້າຫາ ສະພາບຄ່ອງຂອງທະນາຄານກາງໄດ້ ເມື່ອເວລາມີຄວາມກົດດັນ.
- ບັນດາທະນາຄານກາງຄວນຈະມີຄວາມຍືດຍຸ່ນໃນການສະໜອງສະພາບຄ່ອງ ດ້ວຍໄລຍະເວລາຮອດກຳນົດແບບຫລາກຫລາຍໄລຍະ.

- ບັນດາທະນາຄານກາງຄວນຈະຮັບປະກັນໄດ້ວ່າພວກເຂົາສາມາດເຂົ້າເຖິງຂໍ້ມູນຢ່າງພຽງພໍ ຕໍ່ກັບບັນດາທະນາຄານສ່ວນບຸກຄົນ ເພື່ອຈະສາມາດຕັດສິນຄວາມແຂງແຮງຂອງ ບັນດາ ຄູ່ຮ່ວມສັນຍາ. ການແບ່ງປັນຂໍ້ມູນ ແລະ ການປະສານງານ ແບບຂ້າມແດນໃນບັນດາອົງການ ທີ່ວາງລະບຽບການ ຄວນຈະມີຄວາມເຂັ້ມແຂງເຊັ່ນກັນ.